

LA CABÍLIA PÀGINES 14 I 15

Reportatge fotogràfic sobre la insurrecció de 2001 a la Cabília, resposta durament pel règim. Més de 150 morts -els màrtirs de la Primavera Negra-, durant els primers dies, enfosqueixen de dolor el carers de Tizi Ouzou, la capital cabilena.

PABLO FAJARDO PÀGINA 18

Entrevista a Pablo Fajardo, representant i advocat del Front per la Defensa de l'Amazònia des de 2003. Aquesta entitat equatoriana lluita contra la contaminació de la selva produïda per la petroliera nord-americana Chevron-Texaco.

MAURO PALMA PÀGINA 28

Entrevista a l'italià Mauro Palma, director del Comitè per la Prevenció de la Tortura de la UE. El comitè vetlla pel compliment de la Declaració Universal dels Drets Humans que prohibeix la tortura i d'altres eines existents per prevenir-la.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N107

17 de setembre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un activista sostreu mig milió d'euros a 37 entitats bancàries

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Es fa públic amb 200.000 exemplars de la publicació 'Crisi'

Construir i habitar una casa amb un baix impacte ambiental

EXPRESSIONS · PÀGINES 22 I 23

L'ús de bales de palla per aixecar parets, les superfícies vegetals per refrescar els espais, les ampolles de vidre per deixar passar la llum o les plaques solars per generar energia són algunes de les opcions per construir i habitar les cases on vivim d'una manera sostenible. La bioconstrucció ha estat present al llarg de la història com a eina d'adaptació al medi per poder sobreviure-hi. No obstant això, l'actual model urbanístic imposat, d'acer, formigó i cristalleries arbitràries s'allunya moltíssim d'aquesta arquitectura de baix impacte ambiental que hem volgut plasmar a través de diversos projectes rurals de bioconstrucció.

Arrebossament de les parets amb fang a la casa Arco Iris, al municipi de Xiva, al País Valencià.

MANUEL ALAMAR

La doctrina de la 'guerra preventiva' esquitxa les migrants

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

MANUEL ALAMAR

Un mosso entre els integrants d'un grup de 'matons'

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Arrenquen les obres del polígon a Can Bages

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

L'Esquerra Independentista suma milers d'activistes a la Diada

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINES 16-17

. EDITORIAL

Els i les immigrants són benvingudes

Les polítiques d'immigració dels governs s'han caracteritzat per fer servir les persones que immigren en funció de les necessitats econòmiques del mercat. El PSOE i la seva política d'immigració no són cap excepció. No cal oblidar que va ser aquest partit el que va impulsar la primera llei d'estrangeria, que el PP després va endurir. Però ara han anat més enllà. La Directiva de Retorn, més coneguda com la Directiva de la Vergonya, és un pas més en la criminalització de la immigració. Per si els centres d'internament no fossin poc, ara es tracta d'ampliar el temps d'estada. La prova que aquests centres són camps de concentració nazis. I és que, en temps de crisi, s'ha d'aprofitar tot, fins i tot això.

Precisament, la crisi econòmica està servint un cop més al Govern espanyol per atiar el racisme. Aquest

cop va ser Celestino Corbacho -ministre de Treball i exalcalde de l'Hospitalet- el que va declarar que no es farien més contractes a estrangers perquè la *gent d'aquí* necessita la feina. Malgrat la rectificació, imposada des del Govern, la relació entre crisi i immigració va ser més que evident. Sembla que les declaracions -més que ser inoportunes pel seu contingut- van ser inoportunes en el temps. Cada cop sembla més clar que els immigrants seran uns dels bocs expiatoris davant la crisi i que això servirà com a brou de cultiu per un augment del racisme, com ha passat fa uns dies a Sant Cugat del Vallès amb l'agressió racista a dos joves bolivians. Sembla, doncs, que és ara que els moviments socials han de treballar conjuntament sota la premisa que tote les persones immigrants són benvingudes i que l'únic culpable de la crisi econòmica són els mateixos que construeixen camps de concentració i aproven directives racistes i vergonyoses.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens ha vingut a visitar una companya de la correspon-salia de Girona, la Clara Carbonell. Sempre és d'agrair rebre visites a la llunyana redacció de la DIRECTA. I creiem que també és interessant per totes les persones que col·laboren a tirar endavant el setmanari. Perquè puguin copsar l'ambient on es produeixen aquestes 28 pàgines: ambient de contrarellotge, tot sovint ambient estressat i carregat, alguna vegada tens però, sempre, amb el punt de distensió i companyerisme que dona treballar en un projecte que totes considerem importantíssim i que sacia les nostres inquietuds (a voltes menys, a voltes més).

A part d'això, aquesta setmana hem tingut doble feina, ja que també publiquem un suplement especial sobre el dret al propi cos que ens va encarregar la gent de la companya pel dret a l'avortament lliure i gratuït.

Finalment, comentarem que continuem tenint força problemes tècnics amb els ordinadors i la xarxa. Tot i que hem millorat molt gràcies al Javi Calzado, que sempre atén amablement les nostres trucades de socors. Així que agraïrem qualsevol aportació de material informàtic o d'ajut humà(nitari).

Gràcies i fins la setmana que ve!

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Xavi Camós La indirecta | Sergi Picazo FOTOGRAFIA Albert García i Eloy de Mateo IL·LUSTRACIÓ Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu l'asterisc PUBLICITAT Tània Miró DISTRIBUCIÓ Xavi Camós SUBSCRIPCIONS Jesús Hita ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond DIFUSIÓ Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La moda i el seu 'bon rotllo'

Gemma García
directa@setmanaridirecta.info

La moda no té fronteres. Viatja a mil per hora, navega amb creuers de luxe, no paga peatges, no li calen documents ni rendeix comptes ni acumula historial. La moda no té fronteres en l'arrogància, la prepotència i la luxúria. No coneix límits en el màrqueting barat d'aparador *solidari*.

Per acomiadar l'estiu, ha fet insígnia d'un altre *bon rotllo* i ha desplegat els tentacles, ni més ni menys que a les llars de les persones de les castes més baixes de l'Índia. La revista *Vogue Índia* va llençar setze pàgines amb les persones més pobres del país, desfilitant descalces, malaltes o mal nodrides amb algunes de les peces de firmes d'alta costura com Burberry.

"Heu de recordar que la moda no pots prendre-te-la tan seriosament. Nosaltres no procurem

expressar un posicionament polític o salvar el món". Amb declaracions com les de l'editora de la revista al país asiàtic, Piryra Tanna, una de les revistes més venudes del món alimentava el

La moda continua caminant i aprofitant les misèries del sistema per engreixar-lo

motor de l'opulència amb la presentació d'una dona al carrer amb la seva criatura en braços abillada amb un pitet Fendi de 60 euros, o un home vell escarrit protegint-se del sol amb un parai-gua Burberry que costa 150 euros.

Una cosa és declarar que l'objectiu de *Vogue* i la *troupe* de firmes on s'aferria no és salvar el món i l'altra -ben diferent- és succionar-lo per engrandir les seves panxes. Probablement, fins i tot algunes d'aquelles persones del reportatge de *Vogue* treballen a les primeres baules de la indústria tèxtil, en condicions deplorables. Però tant se val, sembla que en el món de la moda -com en el de l'art- tot s'hi val, que moure's al llindar entre allò *chic* o *freak* i la crueta és una obra mestra i se'n valora l'esforç. I així, la moda continua caminant i aprofitant les misèries del sistema per engreixar-lo. Toni Miró ja ho va declarar quan, l'any 2006, va *colar* els seus models a la presó Model de Barcelona: *bon rotllo*. I també quan va pagar 100 euros a immigrants senegalesos en situació irregular per desfilars a la Passarel·la Barcelona, ambientada amb pasteres. *Bon rotllo*, pels negocis, *bon rotllo*...

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHÉ

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

● **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

● **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

● **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Des de l'entrada en funcionament de la llei d'estrangeria, impulsada en primera instància pel PSOE, els successius governs de l'Estat han vist la immigració com un problema i, per tant, han buscat constantment fórmules per aturar-la i adequar-la únicament les necessitats del mercat. A través d'una recopilació de textos, el nou llibre publicat per l'editorial Virus *Frontera Sur* fa un cop d'ull als debats que han sorgit al voltant d'aquesta qüestió. Alhora, des del Fòrum Social de les Migracions que es va dur a terme la setmana passada a Madrid, s'intenta plantar cara a aquestes polítiques.

IMMIGRACIÓ · EL GOVERN ESPANYOL HA FIRMAT ACORDS AMB GOVERNS AFRICANS PER CONTENIR ELS FLUXOS MIGRATORIS

Zapatero impulsa la guerra preventiva contra la immigració amb el pla Àfrica

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

La immigració, les seves causes i les seves conseqüències han estat sempre un tema de debat per l'esquerra. Per aportar informació a aquest debat, l'editorial Virus ha tret al carrer un nou llibre, *Frontera Sur*. El volum, que és una recopilació de diferents autors, tracta de la política del Govern espanyol en relació a la immigració a través de l'anomenat pla Àfrica, un important mecanisme de control migratori impulsat pel PSOE. Mitjançant diverses dades i exemples, el llibre mostra una altra cara del pla Àfrica basada en la idea que la política migratòria de l'Estat espanyol ha consistit bàsicament a dominar els fluxos migratoris, sobretot els que vénen de l'Àfrica. De fet va ser el PSOE qui va impulsar per primera vegada el que coneixem com a llei d'estrangeria. Avui segueix apostant per una immigració controlada i lligada al mercat.

El pla Àfrica va ser aprovat pel Govern espanyol el maig de 2006 i va significar un canvi d'estratègia, però no d'objectiu. Per Eduardo Romero, autor d'un dels capítols del llibre sobre el pla Àfrica, hi dos nivells de desenvolupament del Pla. D'una banda, el nivell material, és a dir, les tanques, els sistemes de vigilància, les patrulles i els centres d'internament. De l'altra, el discursiu, que intenta convèncer la població que això és el millor que es pot fer.

"La infanteria espanyola va fer maniobres amb els exèrcits africans, marines nord-americans i soldats de l'OTAN"

El pla Àfrica forma part també de la creuada de George Bush, més coneguda com a *guerra contra el terror*. Així doncs, el pla connecta de forma directa la lluita contra la immigració il·legal amb la lluita contra el terrorisme. El propi Govern espanyol ho va deixar clar quan, a través de Miguel Ángel Moratinos, en el marc de la *Mesa Redonda Ministerial* sobre la legislació antiterrorista a l'Àfrica Occidental i Central, va relacionar els objectius de la reunió amb "la vinculació existent entre terrorisme, narcotràfic i altres formes de crim organitzat".

Eduardo Romero deixa clara la relació entre el pla del Govern i els inte-

Dos miembros de la policía nacional española deteniendo un inmigrante

ressos de les multinacionals espanyoles, sobretot pel que fa a la indústria pesquera. El Govern reafirma que "resulta prioritari garantir un nivell adequat d'abastiment del mercat espanyol, així com mantenir les empreses sector naval". El PSOE, doncs, es compromet a dur a terme qualsevol acció que sigui necessària per recolzar "la participació de les empreses espanyoles en l'explotació de recursos" al continent africà.

El llibre també mostra una de les incongruències del propi Estat espanyol en relació a la seva política migratòria. Segons el Govern, "l'Àfrica ha quedat al marge de la globalització". Amb aquesta afirmació es volen justificar les pretensions del pla Àfrica i l'entrada de multinacionals espanyoles al continent. La realitat és força diferent, ja que les exportacions del continent africà respecte al seu Producte Interior Brut són d'un 45%. És a dir, que l'Àfrica sí que es troba plenament integrada al que els dirigents internacionals entenen per globalització.

Zones d'interès

L'interès de l'Estat espanyol en l'àmbit de la *seguretat* es concentra en el triangle que formen Cap Verd, Mauritània, el Senegal, Guinea Equatorial, el Golf de Guinea i el sud-est del conti-

nent, concretament Angola, Namíbia i Sud-àfrica. A tot això, s'hi afegeix un interès especial per la zona del Sahel -una àrea de l'Àfrica subsahariana que va d'est a oest del continent-, ja que segons el Govern és un lloc "potencialment perillós perquè s'hi implantin xarxes terroristes". Aquests projectes antiterroristes del pla Àfrica coincideixen amb la *Pan-Sahel Initiative*, un projecte impulsat pels EUA que té com a objectiu equipar, entrenar i coordinar unitats antiterroristes a Mauritània, Mali, Níger i el Txad.

De fet, una de les prioritats del pla Àfrica té relació amb la intervenció militar dels exèrcits, sobretot l'espanyol. Segons el llibre, la infanteria de marina espanyola va participar en maniobres conjuntes a la zona, colze a colze amb els exèrcits africans, marines nord-americans i soldats de l'OTAN. Aquesta guerra conta la immigració il·legal comporta la militarització de les fronteres i, sobretot, de les costes africanes. Amb l'ajut de la UE, aquest control es du a terme a través de l'Agència Europea de Fronteres Exteriors. Però la realitat és que aquests dispositius no es queden a les fronteres exteriors dels països, sinó que moltes vegades les traspassen per evitar no només que no arribin a Europa, sinó que ni tan sols puguin sortir dels seus

propis països. Quelcom molt semblant a la política de guerra preventiva de l'Administració Bush, entesa com a política d'antiimmigració preventiva.

Un exemple d'això és Mauritània. Aquest país va firmar un acord d'immigració, l'any 2003, en el qual es comprometia a acceptar repatriacions dels seus nacionals i de qui hagués travessat el país, vingués del país que vingués. Alhora, el Govern espanyol es comprometia a enviar bucs de guerra, helicòpters i guàrdies civils per recolzar aquests controls. Mauritània i l'Estat espanyol han aplegat i expulsat milers d'immigrants en operacions conjuntes. En molts casos, també els han retingut als centres de detenció finançats pel propi Govern de Zapatero. L'abril de 2006 el Govern espanyol va col·laborar en la construcció d'un d'aquests camps a Nouakchott amb ajuts de la UE. Ara mateix s'està plantejant la possibilitat de construir-ne més a Zouerate, Nouakchott, Rosso i Kaédi, tots a Mauritània. L'executiu espanyol no només ha signat diversos acords d'aquest tipus amb diferents països africans, sinó que sovint pressiona els governs d'aquests països perquè no dubtin a l'hora d'aplicar-los -un fet molt poc popular per la seva població. El Govern senegalès, per exemple, ja ha firmat diversos acords amb l'espanyol.

Frontera Sur
Nuevas políticas de gestión
y externalización del control
de la inmigración en Europa
Diversos autores
VIRUS EDITORIAL
www.viruseditorial.net

Sembla que el projecte de guerra preventiva contra la immigració de Zapatero no només no té fi, sinó que pretén ampliar-se. Durant el discurs d'investidura de l'abril passat, Zapatero ja va anunciar un nou pla Àfrica 2008-2012. Tota una declaració d'intencions pels anys que vénen.

, de dalt a baix

'FRONTERA SUR' · EL LLIBRE EXPLICA DETALLADAMENT EL FENOMEN D'EXPANSIÓ DELS CENTRES D'INTERNAMENT PER ESTRANGERS

Els centres d'internament es multipliquen a Europa i al Mediterrani

Els camps d'estrangers a Europa i als països mediterranis

- Camps informals
- Llocs informals dels barris perifèrics situats en les grans ciutats dels països del sud o del est mediterrani
- Camps oberts
- Camps tancats
- Per els estrangers que han de fer examen de sol·licitud d'admissió d'estància en el territori d'un estat
- Per els estrangers presents en el territori d'un estat i pendents d'expulsió
- Combinant les dues opcions: examen de sol·licitud d'admissió i d'expulsió

M.R.
redaccio@setmanaridirecta.info

Un dels aspectes més polèmics que tracta el llibre *Frontera Sud* és els dels centres d'internament d'estrangers (CIE). Segons el llibre, aquests centres són veritables camps de concentració on es vulneren els drets de les persones habitualment. Amb la nova Directiva de Retorn europea, l'estada dels estrangers en aquests centres es prolongarà, amb tot el que això suposa de retall de llibertat. Aquest extracte d'un capítol del llibre, titulat *La vida en la frontera: internamiento y expulsiones* i escrit per l'Espai per a la Desobediència a les Fronteres, ens explica en què consisteixen aquests espais.

"Tot i que oficialment la supressió de les fronteres entre els estats europeus havia de suposar un increment de la llibertat de circulació, per a moltes persones Europa està esdevenint un espai ple d'obstacles i de traves a la seva mobilitat. Així doncs, a la pràctica, l'Europa dels 27 suposa el tancament de fronteres entre estats i comunitats i l'extensió dels llocs de detenció. Els pobres i els que cerquen protecció internacional (refugiats i demandants d'asil) estan exclosos de la llibertat de moviment i per a aquells que gosen exercir-la es disposen els camps: indrets per la immobilitat física i social.

Des d'aquests camps, alguns seran retornats als seus llocs d'origen i altres condemnats a conformar les capes més baixes del mercat laboral. L'estada en un CIE implica que, des d'aquest moment, la pròpia vida es torna *im-mòbil*".

Un dels objectius fonamentals de la política migratòria de la UE és expulsar els estrangers sense permís de residència que es trobin al seu territori. Per això la gran majoria dels estats membre fan ús de l'internament d'aquestes persones en diferents tipus de centres o camps. A la UE existeixen 220 camps de detenció de migrants, la funció dels quals és essencialment simbòlica: delimitar les noves fronteres interiors de l'Estat, tot determinant qui són els exclosos de la comunitat. Els camps presenten característiques diferents en funció del context nacional, geogràfic o sociopolític, de la tradició de cada país respecte la recepció de migrants o del seu país d'origen. No obstant això, tots formen part del sistema de gestió i exclusió de les fronteres europees. Tot plegat fa que aquests dispositius i les seves pràctiques estiguin inserits en les mateixes lògiques transnacionals, en les qüestions globals i en les noves formes de vida política.

Els diversos tipus de centres per estrangers que existeixen actualment a la UE comparteixen una sè-

rie de característiques. En primer lloc, els seus ocupants són ciutadans de països no europeus que no han comès cap altre *delicte* que creuar o intentar creuar una frontera sense tenir papers. En segon lloc, aquests migrants *il·legals* són considerats un grup i gestionats com a

"A la UE existeixen 220 camps de detenció de migrants, la funció dels quals és essencialment simbòlica"

tal, en comptes de ser tractats com a individus amb la seva pròpia trajectòria i les seves motivacions personals. Finalment, en tots aquests centres sembla impossible assegurar el respecte dels drets fonamentals de les persones internades, tal com confirmen les denúncies -reiterades i contínues- de vulneració flagrant de drets humans fetes per organitzacions socials i diferents ONG. Dels seus informes, es pot extreure que no hi ha llibertat de moviment i que no es respecten els drets bàsics

d'asil, vida familiar i vida privada ni els drets dels menors.

(...) El desembre de 2007 es va publicar l'informe sobre les condicions dels centres per a nacionals de tercers estats (camps de detenció, centres oberts i centres i zones de trànsit) als 25 estats membre realitzat per encàrrec del Parlament Europeu, que sistematitza i aporta gran quantitat d'informació sobre aquest tema, realment escassa fins aquest moment. Per poder elaborar aquest informe, l'equip d'investigació va visitar diferents centres de cadascun dels estats membre de la UE amb l'objectiu de comprovar l'adequació de les seves condicions a les necessitats de les persones especialment vulnerables. Segons els autors de l'informe, els riscos que han hagut d'afrontar els migrants durant el seu viatge i les condicions que troben quan arriben a Europa (centres de recepció, de trànsit o detenció) són factors que determinen la seva vulnerabilitat i condicionen les possibilitats de dur a terme el seu projecte de vida.

A Europa trobem diferents tipus de centres. Segons la funció que tinguin assignada, es poden distingir centres per la identificació, per la tramitació de sol·licituds d'asil, per la recepció i l'allotjament, per l'organització de retorns o expulsions. Donada la varietat de condicions administratives de les persones detingudes o allot-

jades en aquests centres, els autors de l'informe estableixen dues tipologies de centres: oberts i tancats.

Els centres tancats es destinen a tres situacions: els migrants que intenten entrar irregularment al territori europeu; els que es troben en situació irregular en un país de la UE, i els demandants d'asil a qui es denega la sol·licitud. Sobre les condicions de vida en aquests centres, l'informe destaca que la gran majoria d'instal·lacions utilitzades per a la detenció de migrants es troben en antigues casernes militars, hangars, magatzems abandonats, campaments, edificis temporals o fins i tot en plataformes flotants (antiga plataforma petrolífera ancorada al port de Rotterdam). En alguns països s'instal·len a presons antigues i en d'altres a determinades seccions de les presons actuals o a les comissaries de policia. Als centres d'internament, s'hi acostuma a aplicar un règim de vida carcerari i alguns fins i tot disposen de cel·les de càstig pels casos d'indisciplina. L'informe també denuncia que la falta d'activitats d'alguns centres, juntament amb l'aïllament en què es troben les persones internades (falta de contacte amb el personal del centre, dificultats d'accés als telèfons o a rebre visites, no presència d'ONG...), contribueix al deteriorament físic i mental dels internats".

, de dalt a baix

'Tanquem els Guantánamo d'Europa'

El Tercer Fòrum Social Mundial de les Migracions exigeix la derogació de la Directiva de Retorn i la clausura de tots els centres d'internament d'estrangers (CIE)

Neus Ràfols

redaccio@setmanaridirecta.info

Fora la Directiva de la Vergonya. Tanquem els CIE, els Guantánamo d'Europa. Volien mà d'obra barata i van arribar persones. Diverses pancartes amb aquestes crides penjaven de les guinguetes que servien cuscús, mojitos i entrepans de calamars al recinte esportiu de Rivas de Vaciamadrid. Aquest municipi madrileny va acollir, de l'11 al 14 de setembre, el Tercer Fòrum Social Mundial de les Migracions (FSMM) i les 2.000 persones vinculades a organitzacions de 86 països del món que van participar en aquest encontre internacional. El Fòrum, que va néixer a Porto Alegre el 2005, s'ha convertit en una àgora de discussió sobre les polítiques migratòries i un espai d'intercanvi de reivindicacions i lluites dels moviments socials.

Les pancartes de les barraques antcipaven els que serien els punts centrals de la Segona Declaració de Rivas, el document final del Fòrum: el dret de la lliure circulació de les persones, la derogació de la Directiva europea de Retorn, el tancament dels centres d'internament d'estrangers -deu a l'Estat espanyol- i la ratificació i aplicació de la Convenció Internacional per la Protecció dels Migrants i les seves Famílies. Aquest tractat, aprovat per l'Organització de les Nacions Unides el 1990, només ha estat ratificat pels principals països d'on procedeixen les persones immigrants. L'Estat espanyol i la majoria de països de la UE l'han ignorat, ja que -entre molts altres articles- reivindica el reagrupament familiar.

Els mitjans de comunicació es van fer escàs ressó de la trobada

El document final -titulat *Les nostres veus. Els nostres drets. Per un món sense murs*- recollia altres reivindicacions de caràcter més general com el rebuig "a la globalització capitalista i neoliberal" o "al discurs mediàtic convencional que parteix dels estereotips i que reforça la criminalització o la victimització de les persones migrants".

Durant els tres dies de debats, les persones assistents al Fòrum van exposar les condicions laborals precàries en què es trobaven com a treballadors immigrants i van denunciar la complicitat dels governs locals, que promouien la contractació en origen basada en el *dumping social*, com va explicar la sindicalista marroquina Rhamiri Khadija, de la Unió Marroquina du Travail (UMT) i la violació dels drets humans a les fronteres, als països de trànsit, a la mateixa Europa fortaleix o als camps de refugiats. "Un total de 353 persones han mort a la frontera entre l'Estat espanyol i el Marroc aquest any. El 2007 van ser 921", va alertar Ràfols Lara, membre de l'Associació pro Derechos Humanos de Andalucía.

Manifestació a Madrid el 14 de setembre, que posava punt i final al Fòrum

Rivas de Vaciamadrid també va ser el lloc de trobada perquè els moviments socials de tot el món exposessin les actuacions que estaven desenvolupant a cada territori, com la campanya de fiscalització dels centres d'internament d'estrangers d'Europa que està impulsant Migreurop, una xarxa europea que aglutina 32 organitzacions d'Europa i de l'Àfrica. "Aquests centres són com presons on els interns -persones que no han comès cap altre delicte que el d'estar indocumentat- viuen als llims de la legalitat en unes condicions precàries sense que cap organització social hi tingui accés, tot i que a l'Estat espanyol la llei d'estrangeria n'assegura la seva vigilància. A totes les organitzacions que ho hem intentat ens ho han denegat", recorda Lara.

El Fòrum es va clausurar el dia 14 amb una manifestació pels carrers de Madrid que va comptar amb la presència contradictòria del secretari dels Moviments Socials del PSOE, Pedro Zerolo. "No volem ser manipulats, sabem que hi ha persones del partit socialista. Recordem que el Govern de Zapatero ha firmat la Directiva de la Vergonya", va cridar una de les dirigents a la plaça d'Atocha quan estava llevant la declaració de Rivas.

L'endemà els mitjans de comunicació d'àmbit estatal feien escàs ressó de la manifestació i del Fòrum. La secció estatal d'*El País* parlava de la detenció de 25.000 persones per traficant amb immigrants i que Rabat havia arrestat 60 sense papers. Xifres, xifres i més xifres sense que la veu dels implicats en el debat fos exposada.

RHAMIRI KHADIJA · UNION MAROCAIN DU TRAVAIL, DE ZÉMOUR (RABAT)

"La directiva europea de Retorn és un crim"

Durant el Fòrum vostè ha denunciat la situació precària de les dones marroquines que treballen a Huelva i que són contractades a través de l'organització governamental Agence Nationale de Promotion de l'Emploi et des Compétences (ANAPEC) a partir d'una oferta de contractació en origen que fa el Govern espanyol. De quines condicions estem parlant?

Aquestes dones vénen a la província de Huelva pensant que trobaran democràcia, legalitat i bones condicions de treball, que seran tractades com a éssers humans. I llavors troben que el seu somni cau. Viuen confinades en pisos en males condicions, sense vida privada ni individual. Els prometen que guanyaran mil euros i realment el seu sou no arriba ni a la desena part. A més, el Govern marroquí els segesta el passaport perquè no es puguin quedar a Espanya.

Davant d'aquesta situació, què fan els sindicats marroquins?

Normalment la situació dels immigrants no és la preocupació primordial dels sindicats marroquins perquè la seva preocupació central és la dels treballadors nacionals. A més,

al Marroc, els drets sindicals tampoc són respectats, el diàleg nacional no existeix. Ara bé, ens hem adonat d'aquest problema tan greu. Hi ha una gran explotació de treballadores i estem començant a treballar amb diferents organitzacions no governamentals per actuar i pensar en una política estratègica.

I els sindicats espanyols?

Des de l'UMT hem començat a discutir amb la UGT i CCOO al voltant dels problemes de la immigració, però encara no hi ha cap actuació ni estratègia concreta i crec que és prioritari començar a parlar d'aquesta qüestió.

Què pensa de la nova Directiva europea de Retorn?

Penso que és un crim. La mundialització econòmica és salvatge. Hi ha lliure circulació de capitals i d'inversions, però no de persones... i les persones són el motor de tot desenvolupament. El Govern marroquí és el principal policia dels immigrants que vénen de l'Àfrica i que volen arribar a les costes europees i el que hauria de fer és vetllar pels drets humans dels treballadors immigrants, tant dels documentats com dels que no ho són.

Davant la política migratòria europea, el seu sindicat què proposa?

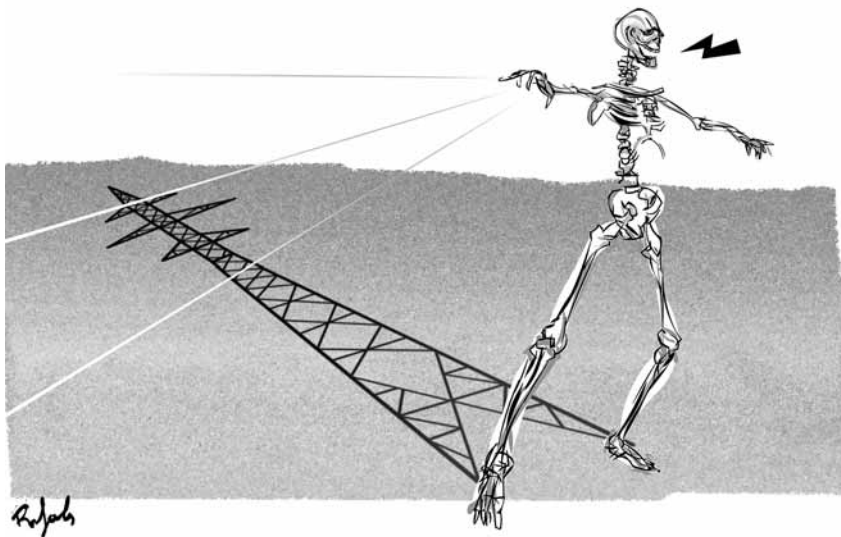
Creiem que els acords que ha firmat el Govern del Marroc amb la Unió Europea haurien d'incloure les clàusules de l'Organització Internacional del Treball (OIT) que respecten els drets socials dels immigrants i dels treballadors i també els de les Nacions Unides. Si ens fixem en les polítiques migratòries que la Unió Europea està impulsant, s'està demostrant que no té en compte per res aquests tractats.

, impressions

Pasqual Aguilar · Membre de la Plataforma No a la MAT
opinio@setmanaridirecta.info

La MAT, un episodi més de la guerra contra els límits

LLUÍS RAFOLS

La Grècia clàssica utilitzava el terme *hybris* per referir-se al comportament patològic de negar els límits que imposa la terra, la mort o la llei. Per tant, la temptació de perllongar la línia del progrés més enllà dels límits de la natura i la cultura es castigava condemnant l'incaut a repetir sense descans un esforç infinit i inútil (pensem en els mites de Prometeu, Sísif i Tàntal). Al bressol de la cultura occidental es rebutja-ven la il·lusió d'omnipotència, les fantasies d'invulnerabilitat i el triomf de la voluntat il·limitada.

Avui, quan el bé comú és un terme manipulat en mans del poder que camufla la seva tirania sota una aparent democràcia, volen fer-nos creure que projectes com la MAT, que expremen al límit el territori, són imprescindibles per la nostra existència.

És fonamental pel confort i el progrés desforestar 558.000 m² de bosc només al tram Sentmenat-Bescanó? És tan greu la precarietat energètica que obliga els governants a tramitar la MAT ignorant lleis de la Unió Europea sobre infraestructures transfrontereres? Cal fer tan aviat la MAT per iniciar irregularment les

obres malgrat els dictàmens jurídics del Síndic de Greuges? Quants interessos hi ha en joc que fins i tot el mediador europeu, Mario Monti, incompleix la seva comesa i es desenten de manera escandalosa del tram Sentmenat-Santa Llogaia? Què diuen Iniciativa i Esquerra Republicana de la presència al govern d'Agustí Maure -exdirectiu de Red Eléctrica de España (REE)- amb el càrrec de director general d'Energia? No hi ha cap altra alternativa per millorar el subministrament elèctric que no sigui eliminar un milió d'arbres des del Vallès fins a

l'Albera? Per tenir una economia competitiva, cal dessecar rieres, fer desaparèixer turons, trinxar una part significativa del bosc català, agreujar el risc d'incendis i malmetre l'economia i la salut de les persones que viuen en i del territori?

Aquest tipus d'actuacions remetent a l'actitud dels despotes que per als nostres clàssics eren mostra d'excés i de megalomania. Com, per exemple, la de Ciro II -el Gran fundador de l'imperi persa-, que va decidir venjar-se del riu Gynden, que havia engolit un dels seus cavalls preferits, i no va desistir fins que va convertir-lo en una esplanada de sorra. Avui dia tenim personatges com Luis Atienza, president de REE, que calcula despeses i guanys amb la

sobre el nou sistema retributiu de les inversions, que preveia una taxa de rendibilitat del 7,71%. El càlcul, l'acumulació fins a l'infinit, per sobre de la vida... La bogeria dels antics, conscients de la fragilitat de l'individu, ha esdevingut la superba racionalitat de la modernitat.

I mentrestant, la majoria dels diaris amaguen la realitat de la finitud dels recursos i del territori. D'aquesta manera s'indueix l'absurda i perillosa il·lusió que les bases de la nostra supervivència no estan amenaçades. Només d'aquesta manera es pot crear la imatge de Luis Atienza com un home de negocis emprenedor al comandament d'una empresa responsable que impulsa el progrés d'aquest petit i trist país, venut a l'ambició sense límits, a la *hybris* dels nous bàrbars: les grans corporacions que, com REE, imposen la seva desmesura en nom d'un progrés basat en xifres i comptes de resultats.

Els perses, després de la derrota de Salamina, van intentar dividir els grecs per aconseguir una victòria tot i la immensa desigualtat de forces. Els atenesos sabien què hi havia en joc, per la qual cosa van rebutjar les propostes del poder absolutista persa. Aquí i ara, hem de ser conscients de què ens juguem amb la construcció de la MAT. La clara desproporció de mitjans entre la ciutadania i els governs no pot ser una excusa per defugir la nostra responsabilitat. La lluita contra la mentida, la dictadura i la injustícia que representa la MAT és avui tan urgent i necessària com la resistència que van continuar els hel·lènics per defensar els seus valors -els nostres valors- de democràcia i llibertat.

La lluita contra la mentida, la dictadura i la injustícia que representa la MAT és urgent i necessària

complicitat de la classe política. Un executiu que treballa pels accionistes i pels dividendes, insensible a la destrucció massiva a què pensa sotmetre les muntanyes, valls i planes de mitja Catalunya. Recordem, a més, que el 3 de desembre de 2007 REE va tenir uns beneficis del 3% a la borsa de Madrid, arran de les informacions aparegudes

Favier Martí · Membre de l'MDT
opinio@setmanaridirecta.info

Decidir realment sobre els nostres impostos

Encara que sigui amb xifres esbiaixades, la publicació de les balances fiscals per part de l'Estat espanyol ha mostrat una de les característiques estructurals de l'ocupació espanyola: l'espoli fiscal dels Països Catalans, sense el qual aquest Estat seria inviable econòmicament i políticament en el marc de la UE capitalista.

D'altra banda, la problemàtica del finançament és a l'agenda política des de fa mesos, de resultes de les negociacions que sobre aquesta qüestió preveuen els estatutats reformats de Catalunya, les Illes i el País Valencià. No cal dir que ja podem preveure com acabarà l'opereta bufa a què estem assistint: l'acceptació -amb el cap més o menys cot- de les engrunes que

deixi anar l'Estat espanyol, que en una època de crisi econòmica seran més aviat poques.

Des d'una perspectiva democràtica que respecti el dret de decidir sobre aquesta qüestió, hi ha una línia vermella infranquejable: tots els impostos que generen els Països Catalans han de ser recaptats i gestionats pels catalans i les catalanes. Es tracta d'una reivindicació democràtica de mínims que gaudeix d'una àmplia acceptació, si més no a la Catalunya estricta.

Per contra, se situa fora d'aquesta perspectiva democràtica i del dret de decidir demanar un finançament just o un bon finançament. Aquestes expressions, volgutament inconcretas i enganyoses, han estat escampades per determi-

nats partits parlamentaris per poder continuar amb els seus tripijocs i vendre'ns com a èxits les molles que els ofereixi l'Estat, en la vella línia del *peix al cove*, que ha portat el mateix autonomisme al seu atzucac previsible. Al capdavant, algú ens pot dir en què consisteix un bon finançament, si els qui parlen en aquests termes eviten de totes totes de xifrar-lo per no comprometre's?

Des d'una perspectiva d'esquerreres, convé establir clarament quines polítiques s'han de dur a terme amb els impostos de les catalanes i els catalans. En aquest sentit, els liberals més o menys sobiranistes tenen clares les seves prioritats: en primer lloc, la millora de les infraestructures i, en segon

lloc, els serveis socials, que de vegades ni tan sols són esmentats. A més, si tenim en compte que aquests mateixos liberals propugnen un Estat mínim, cal ser conscients que en el fons les seves prioritats reals serien les infraestructures depredadores propugnades per les patronals i la desviació dels fons públics cap a uns serveis socials privatitzats (per exemple, l'educació, la cura de les persones dependents i la sanitat).

Contra aquest plantejament, una política i un discurs d'esquerreres hauria de prioritzar les necessitats de la classe treballadora, la qual -no ho oblidem pas- proporciona el gruix de la recaptació, ja sia directament (IRPF i IVA) o indirectament, a través de la plusvàlua

(impost de societats). Així, en primer lloc, els impostos recaptats han de garantir i ampliar els serveis socials, que evidentment han de ser públics i universals si volen ser veritablement socials. En segon lloc, han de servir per crear i millorar infraestructures que permetin substituir l'actual model econòmic per un altre de sostenible i que no malbarati els recursos. Per exemple, cal prioritzar el tren de mercaderies davant d'autopistes i cinturons o els trens regionals o de rodalies davant dels TGV. En resum, les treballadores i treballadors tenim també el dret de decidir sobre què es fa amb els nostres impostos.

Roser Iborra Plans · Grup de Solidaritat amb Amadeu Casellas d'Osona

opinio@setmanaridirecta.info

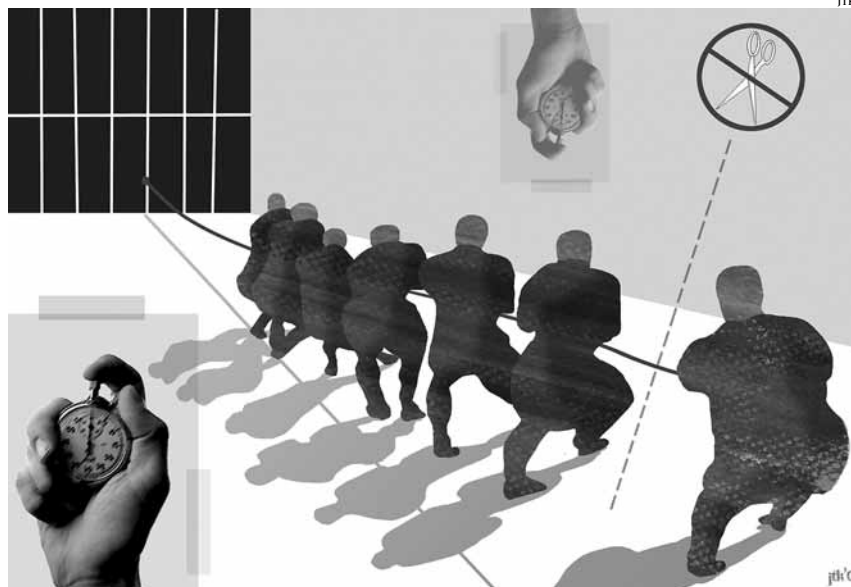
Mourem muntanyes

Aquest matí de dissabte, ja amb una premonició de tardor a l'aire, ja amb un alè de llibertat al cor, hem tornat una vegada més a l'Hospital Penitenciari de Terrassa. Mentre uns acompanyàvem la mare d'Amadeu Casellas en la seva visita (en previsió dels possibles, previsibles i probables entrebancs a què ens tenen acostumats), un grup d'una trentena de persones pujava a peu des de l'estació de tren de Terrassa, amb pancartes i crits de llibertat per a Amadeu. Ha arribat la gent, ens hem abraçat, amb una alegria explosiva, amb l'al·leujament d'aquesta angoixa que ens ha tingut tants dies destrossats: aquesta llarga i fatídica cursa cap a la llibertat o la mort que Amadeu empenia cada dia: 73 dies de vaga de fam, 74, 75, 76... El rellotge, finalment, s'ha aturat al dia 76: just a temps o potser no, potser massa tard, perquè encara no tenim una

La lluita contra les presons continua: les físiques i també aquelles més subtils que ens adormen la ment i ens assassinen l'ànima

noció exacta del seu estat de salut, ja que no han permès l'entrada de metges de la nostra confiança a l'hospital penitenciari. El rellotge de la repressió, però, no s'ha aturat sol. Han calgut moltes concentracions, pancartes, cartells, pintades

a les parets, xerrades informatives, crits; ha calgut una vaga de fam d'una setmana, dia i nit, a Toledo; moltes pancartes de *Llibertat Amadeu* a Vic, a Barcelona, a Girona, a Manresa, a Terrassa... i cartells de *Amadeu askatu*, a Alsatsua-Nafarroa, de *Libertad Amadeu* a Madrid, a Lleó, a Valladolid, a Palència, a Badajoz, a Albacete, a Mèxic..., de *Free Amadeu* a Belfast, a Dublín; de *Muerte al estado* a Holanda; signatures des de Nova York, Filadèlfia, Finlàndia; suport de presos, crits des de les presons. Han calgut molts articles, molts mòbils sense saldo de tant convocar amics, molts correus a la xarxa de gent que no ens coneixiem i que, des d'ara, ja serem, per sempre, amics. I quan, finalment, les autoritats polítiques i penitenciàries d'aquest país han decidit que la mort d'Amadeu no els convenia, han anat a l'hospital penitenciari per la porta gran, la porta on no t'identifiquen, on no t'humilien, i n'han sortit amb la notícia de la vaga de fam acabada, gràcies a uns beneficis penitenciaris ajustats a la llei que, si són legals ara, també ho devien ser 76 dies enrere i un any enrere i dos anys... I, potser pensant que encara es penjaven alguna medalla, no han tingut la decència de telefonar la mare i dir-li: el seu fill ja ha acabat la vaga de fam; no han tingut la mínima correcció de trucar l'advocada i, des de la presó-hospital, han dificultat tant com han pogut a l'Amadeu fer una trucada, la trucada que tots i totes esperàvem, perquè la seva veu era l'única que ens podíem creure. Per tant, estem contents, aquesta és una victòria (parcial) de la solidaritat. Però tampoc no podem deixar d'acusar els qui -de vacances al Japó, a la platja o ben asseguts en despatxos als quals no hem tingut accés- han allargat una agonia de 76 dies, als quals cal sumar una setmana

anterior de vaga de fam a l'abril, avortada amb promeses que mai no es van complir. Arribats on som, estem més convençuts que mai que, encara que sembli una incongruència, no podem deixar la política en mans dels polítics; no podem deixar el govern en mans de governants que se'ns rifen cada quatre anys i se'ns venen com si fóssim un ramat de xais a l'escorxador. No deixarem de vigilar els qui ens vigilen, cada decisió serà nostra i mourem muntanyes. I si d'això en volem dir anarquia, en direm anarquia; i si en volem dir independència, en direm independència. Perquè no són les sigles el que importa, no són els noms. Potser no estàvem d'acord en tot, al cent per cent, tots els qui

I, potser pensant que encara es penjaven alguna medalla, no han tingut la decència de telefonar la mare i dir-li: el seu fill ja ha acabat la vaga de fam

hem hissats la lluita d'Amadeu Casellas i n'hem fet una única bandera, però això no ha estat obstacle per empènyer tots en la mateixa direcció, contra un enemic comú. Ha estat possible i convé recordar-ho. La lluita contra les presons continua: les físiques -les parets que amaguen odi i tortura- i també aquelles més subtils que ens adormen la ment i ens assassinen l'ànima. Amadeu Casellas: gràcies per la teva lluita, ens has fet una mica més humans, una mica menys indignes. Amadeu Casellas: llibertat!

Josep Manel Busqueta · Pastisser i economista

opinio@setmanaridirecta.info

Neoliberalisme d'estat?

Des que l'estiu de l'any passat es va fer evident l'eclosió de la crisi financera als EUA, s'han produït una sèrie d'esdeveniments que em porten a afirmar que el neoliberalisme ha deixat d'existir tal com el coneixíem.

El neoliberalisme, en matèria econòmica, respon als programes de gestió del capitalisme que s'inicien durant la dècada dels setanta amb la intenció de contribuir a restituir la taxa de beneficis del sistema, que havia quedat malmesa durant la dècada anterior.

L'estratègia neoliberal consisteix en un disseny de política econòmica que s'ha mostrat molt eficaç a l'hora de transferir el

màxim de l'excedent produït a la societat cap als sectors dominants. Polítiques orientades a la privatització del sector públic, programes regressius en matèria fiscal, màxima flexibilitat en matèria laboral i orientació de la despesa pública en la direcció de donar suport al procés d'acumulació capitalista en detriment de la política social serien els eixos centrals d'un plantejament que ha esdevingut hegemònic pràcticament arreu del planeta. Un dels elements importants de la doctrina neoliberal és el que afirma que la intervenció de l'Estat en economia és totalment contraproduent. Segons els neoliberals, l'Estat és sempre ineficient i,

Els mateixos acusadors ens expliquen que les nacionalitzacions al cor del capitalisme són totalment necessàries per evitar l'esfondrament del sistema

pel bé de la societat, cal deixar actuar lliurement els mercats i la iniciativa privada.

El cert és que, durant els darrers mesos, hem pogut comprovar que les veritats en economia duren mentre són útils per legitimar el capitalisme. Després de l'eclosió de la crisi, hem vist com, en successives ocasions, els bancs centrals injectaven sumes ingents de diners al sistema per evitar que s'aturés el flux de liquiditat internacional. El mes de febrer, el govern anglès va nacionalitzar l'entitat financera Northern Rock i ara veiem com el govern dels EUA posa sota control estatal les dues financeres més grans del país (Fannie Mae i Freddie Mac).

Em sembla preciós veure com en el moment que es produeixen nacionalitzacions a països com Veneçuela o Bolívia apareix, immediatament, el dit acusador del poder polític i econòmic, que no dubta ni un instant de titllar aquests països de comunistes anacrònics. Ara bé, els mateixos acusadors ara ens expliquen que aquestes nacionalitzacions al cor del capitalisme són totalment necessàries per evitar l'esfondrament del sistema. Quanta lletra morta i càtedres inútils per convertir en veritats científiques el que només són interessos del capital!

, impressions

. A LA CANTONADA

Joaquim Costa.
El carrer de les
barricades

Dani Cortijo Astudillo

És un dia tranquil a la Barcelona de mitjans del segle XIX. Alguns joves juguen al trinet al carrer de l'Oli, mentre les famílies acomodades passegen per la Rambla lluint les seves millors gales. Del port arriben mercaderies i els traguers van i vénen amb sacs a l'esquena, com si es tractés d'una fila de formigues.

De sobte, comencen a sortir soldats de la Ciutadella. ¡Tiros en la calle Ponent! Aquest era el crit d'alarma, ja prou conegut per tota la soldadesca. Un soldat de la caserna de les Caputxines del final del carrer ve a donar l'alarma. Els revolucionaris han tornat a saltar el mur de l'hort i volen assaltar la caserna.

La cavalleria avança per entre els carrerons. Acostant-se a Ponent, ja els cau alguna cadira des d'una finestra. Girant la cantonada del carrer Valldonzella, una veïna els llença aigua bullint. Un cop allà, els soldats topen amb una barricada tan alta que els esvalotats hi entren a peu pla des del balcó del primer pis. Davant d'això, la cavalleria es retira per protegir-se més enllà del carrer dels Àngels i demana l'actuació de l'artilleria que, malgrat llançar cinc bales de canó des del carrer Peu de la Creu, no aconsegueix tombar la defensa.

Al migdia s'arriba a una entesa amb els revolucionaris i aquella mateixa tarda es porten els morts al cementiri i els ferits a l'hospital. S'organitza un vals a la plaça del Pedró, on algun dels revoltats encara balla amb el fusell a l'esquena.

Aquest episodi, que ara ens sembla -si més no- pujat d'adrenalina, pot il·lustrar diversos dies de la Barcelona d'aquell temps en un carrer en el qual la revolta arribà a esdevenir un fet gairebé quotidià i on fins i tot la imatge de la Puríssima Concepció de l'edifici de les Caputxines era coneguda popularment amb el nom de Mare de Déu de les Barricades.

Uns anys més tard, a primera hora de la matinada, la processó del Rosari de l'Aurora passa per aquest carrer. Com ja era costum, alguns joves -i altres no tan joves- acompanyen la cua del seguici parodiant els càntics dels fidels. La tensió comença a pujar i l'ambient es tibia, però se senten riotes dins una casa i la mestressa comença a buidar el contingut del seu baci als fidels. De la majoria dels balcons, en surt gent amb orinals, llençant-ho tot a la processó. La paciència s'acaba i el tema s'enllesteix a garrotades. L'aldarull arriba a tal magnitud que finalment entra en escena l'exèrcit. Des d'aleshores, les autoritats prohibeixen aquesta processó a Barcelona per evitar conflictes.

Ara tot això se'ns fa estrany o fins i tot exagerat, però Engels va arribar a descriure Barcelona com la ciutat amb més lluites de barricada a Europa de tot el segle XIX. Ni tan sols el París revolucionari, amb la seva Comuna, va arribar a superar-la. Si observem que, en aquell temps, Europa era el continent que més bullia entre trinxeres improvisades al carrer, podem arribar a la conclusió que Barcelona fou la ciutat amb més barricades del vuit-cents.

Aquesta, com totes les ciutats, també té els seus punts més freds i els calents. Si ens dediquéssim a posar termòmetres que calculessin la conflictivitat social a cada carrer de la ciutat emmurallada d'aquells temps, el del carrer Joaquim Costa (antigament carrer Ponent) esclataria només acostar-nos-hi. I és que no n'hi hauria per menys, tractant-se del carrer més conflictiu del món en un segle prou mogut.

Ara, però, entre establiments de *shawarma*, usuaris del bicic i botigues de roba *fashion*, costa d'imaginar...

. EL CIGALÓ

“Tu actues quan tanques
la porta de l'aula”

Martí Gutiérrez. 23 ANYS, BARCELONA
LLICENCIAT EN MAGISTERI I CAMBRER

ALBERT GARCÍA

Albert Martínez

Vas acabar magisteri i... M'apunto -amb certes dificultats i l'assessorament de gent pròxima que també fa el mateix- a les llistes, a les llistes d'interinitat. Va sortir una llista provisional d'admesos cinc dies després que s'anunciés que havia sortit... i jo aquí estic...

Qui acaba la carrera ha d'esperar? Habitualment hi ha places, però hi ha les dues opcions: entrar per la privada -on el marge de temps és menor perquè entre el juny i juliol saps si t'han agafat o no- o per la pública -que vol dir entrar a interinitat i no saber quan et pot tocar perquè no hi ha informació ni barems per saber si et pot tocar a l'octubre, el novembre o el desembre. No ho saps.

Vas estudiar per raons vocacionals? Per raons vocacionals, però sempre

desmentint aquell tòpic de *me gustan los niños*... Recordo la professora Amèlia que ens va dir, a mi i al 90% de la gent de la meua classe: "Doncs menja-te'ls amb patates". És més per una qüestió social, de presa de consciència, per intentar incidir d'alguna manera.

Què pots aportar? Una peça, ja que el sistema educatiu actual té un currículum establert pel Departament i el Ministeri i tu actues quan tanques la porta de l'aula, cenyint-te més o menys a aquest currículum. En l'educació alternativa aquesta peça passa a formar part d'una peça més àmplia, però és una peça igualment.

I mentre esperes... De cambrer... je, je... Bé, aplicant la metodologia que aplicaré més tard, però en un món on la pedagogia és limitada. Tenir intencions humanitzadores a l'hostaleria cada cop és més complicat.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

.

Excessos policials

Joan Rives i Montagut, Lleida

Un any més, els ciutadans de Lleida hem sortit al carrer a celebrar la Diada Nacional de Catalunya, ja sigui penjant la senyera o l'estelada al balcó o participant als diferents actes que es convoquen aquest dia, com la tradicional ofrena floral a l'edifici del Roser, on d'aquí no gaire temps començaran les obres que convertiran aquest edifici històric -símbol de la ciutat i de cultura- en un parador nacional, venent així el nostre patrimoni, gràcies a aquests polítics malanomenats, *catalanistes i d'esquerres*.

Ja es va demostrar com són de *catalanistes i d'esquerres*, quan un grup de joves, com fa anys, van mostrar el seu rebuig a la conversió del Roser en un parador. Les seves armes eren les veus i els cartells de rebuig i, com cada any, la protesta es va desenvolupar sense incidents. Però aquest 11 de setembre els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana volien esdevenir protagonistes i van convertir una protesta pacífica en un ball de cops, espentes i corredisses.

Un jove va ser agredit brutalment per un antdisturbis dels Mossos d'Esquadra. Jo mateix vaig veure com el noi, amb un cartell a les mans i cridant *No al Parador!*, va ser agafat pel coll i espentejat contra la paret. I no només això, sinó que aquest agent de la policia autonòmica -encarregat de la seguretat de tots els ciutadans- va començar a ofegar-lo pel coll, mentre la resta de persones presenciàvem, impressionades, les agressions d'aquest personatge i l'agredit cada cop es posava més vermell. Després, el van llençar a terra i va ser colpejat per diferents agents, fins que va ser detingut. Pel que diuen els mitjans de comunicació, serà acusat d'atemptat a l'autoritat, cosa que pot significar entre 2 i 4 anys de presó.

Dic això perquè em sento amb l'obligació de donar la meua visió dels fets, ja que hi era present, i desmentir així totes les informacions que han publicat alguns diaris, on diuen que aquest jove va intentar apropiarse als polítics o, fins i tot, que va intentar entrar al Roser a boicotejar l'acte. Puc assegurar que això és totalment fals.

Ja per acabar, des d'aquestes línies només puc donar el meu suport al jove detingut perquè es faci justícia. I també als joves que, cada any, mostren el seu rebuig per la venda del nostre patrimoni nacional. Espero que el senyor Àngel Ros doni explicacions sobre el que va passar -ja que un grup de joves de la ciutat va ser agredit pels Mossos d'Esquadra-, que es depurin les responsabilitats polítiques oportunes i que es prenguin mesures urgents contra aquest agent dels antdisturbis de la policia autonòmica, que va mantenir una actitud violenta i provocadora durant tota l'ofrena floral i fins i tot va assetjar diferents periodistes.

Si aquest grup de policies han de preservar la meua seguretat, puc afirmar que avui, més que mai, em sento insegur.

Bolívia: la història assenyala

Jordi Oriola i Folch, Jaume Delcòs i Ayats i Mónica Vargas Collazos, Barcelona

El mateix dia que es fan públics els documents classificats de l'Arxiu de Seguretat Nacional dels Estats Units que deixen encara més clara la implicació d'aquest país en el cop d'estat que va enderrocar el president Allende a Xile, Evo Morales denuncia la ingerència dels EUA a Bolívia i expulsa l'ambaixador nord-americà per conspirar contra la democràcia boliviana. Alguns mitjans de

comunicació potser ens explicaran la situació com la d'un govern populista i autoritari que busca limitar la llibertat d'opinió i, injustificadament, impedir contactes entre els EUA i els líders polítics de l'oposició democràticament elegits a les regions de l'orient.

Però afirmar aquest fet implicaria no voler veure-hi clar, tant davant de la història llatinoamericana com davant de les evidències actuals. Qui encapçala l'oposició a Bolívia són els grups amb més poder econòmic, grans propietaris de terres (on encara es mantenen règims de semiesclavitud), que incompleixen les normatives de repartició agrària i s'oposen a les polítiques de redistribució dels recursos en un dels països més empobrits del continent. Compten amb el suport dels Estats Units i, a més, disposen d'un grup de xoc, la Unió Juvenil Cruceñista, que sembla el terror i ataca violentament els que no pensen com ells. Les seves últimes accions: la presa, assalt i saqueig de l'Institut Nacional de la Reforma Agrària, de l'Empresa Nacional de Telecomunicacions, dels escassos mitjans de comunicació televisius i radiofònics no controlats per l'oposició, d'aeroports, de duanes i d'oficines d'organitzacions de la societat civil.

L'objectiu és tornar ingovernable el país. La història es repeteix i el perill d'un intent de cop d'estat s'insinua. Quan el Govern dels Estats Units es reuneix amb els responsables polítics d'aquestes accions fa un flac favor a la democràcia boliviana. Haurem d'esperar la desclassificació dels arxius de l'Administració Bush, d'aquí 35 anys, per adonar-nos-en? Evo Morales ha pres una decisió que molts governs s'haurien d'atrevir a prendre, però no ho fan per temor a les repercussions econòmiques (i fins i tot militars) que això comportaria. Avui celebrem una acció valenta que se sosté en la sobirania d'un Estat i en la dignitat d'un poble.

, així està el pati

La plantilla de Simón protesta l'Onze de Setembre | PÀG. 10

Denúncia de corrupció als Jocs del Mediterrani | PÀG. 11

**Montserrat conserva un
mausoleu feixista** | PÀG. 13**Detenen cinc nazis per l'atac a un antifeixista** | PÀG. 12

PAÏSOS CATALANS · MÉS D'UN CENTENAR DE PUNTS DE DISTRIBUCIÓ I 200.000 EXEMPLARS GRATUÏTS

La publicació 'Crisi' dona a conèixer una acció de desobediència civil a la banca per un valor de 492.000 euros

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimarts 17 de setembre es va dur a terme la distribució massiva i gratuïta d'un diari de vint pàgines anomenat *Crisi*. La publicació irromp amb un titular de portada cridaner: *Creus que els bancs et roben?* La capçalera ens informa que s'han imprès 200.000 exemplars d'aquesta publicació amb la voluntat de poder arribar al màxim de població sense rebre la col·laboració de cap mitjà de comunicació. Durant diverses setmanes, una part del contingut de *Crisi* s'ha mantingut en secret, tot i que la seva aparició s'ha difós àmpliament i s'ha demanat la participació voluntària de la gent per tal de distribuir-la. Malgrat les traves que ha suposat aquest tipus d'organització, s'han aconseguit muntar més de 100 punts de distribució arreu de 30 de les 41 comarques de Catalunya. També s'han creat una desena de punts al País Valencià i a les Illes Balears. Algunes de les persones voluntàries van dur un antifaç mentre repartien els exemplars entre les usuàries del metro i el bus o les vianants i ciclistes.

I és que un dels objectius informatius de *Crisi* ha estat esdevenir portaveu d'una acció directa de desobediència civil a la banca privada. Enric Duran, un activista social de Barcelona de 32 anys, ha demanat -durant els últims dos anys- desenes de crèdits a entitats financeres per un valor global de 492.000 euros. Aquests diners han estat destinats a diverses campanyes de moviments socials crítics i no pensa tornarlos. Ha estat una acció de reapropiació davant el que ell anomena "l'espoli dels recursos a què ens sotmet la banca". Duran, abans de desaparèixer i refugiar-se en algun altre lloc del planeta, ha fet arribar una carta a les persones voluntàries que han difós la publicació, on assumeix la responsabilitat única i exclusiva de l'acció, davant les accions cíviques o penals que hi poden haver arrian de les

Portada de la publicació gratuïta 'Crisi'

previsibles demandes engegades per les corporacions bancàries. A la contrapartida d'aquestes vint pàgines d'informació alternativa, també s'hi poden trobar el noms i les cares poc conegudes dels màxims responsables del poder financer a l'ombra i els indrets exclusius on es reuneixen per prendre unes decisions que afecten a la població. Els col·lectius i les persones que han donat suport a Enric Duran en la seva lluita contra les corporacions financeres vo-

len anar més enllà i han convocat, el divendres 19 de setembre a les 20h, una cassolada descentralitzada davant els ajuntaments i les seus de districte amb l'objectiu de desplaçar-se, tot fent soroll, a les portes de les oficines locals de bancs i caixes.

Tota la informació al voltant d'aquesta iniciativa es pot trobar actualitzada a la *web* <http://www.17-s.info>. També accedireu a la versió digital en castellà, anglès, francès, èuscar i àrab.

OPINIÓ

Visibilitzem el govern amagat, construïm una altra societat

Enric Duran
Activista social i membre del grup
editor de la publicació 'Crisi'.
Actualment es troba fugit per evitar
la persecució judicial iniciada per les
entitats financeres

È poca de turbulències econòmiques! Els bancs ens roben. El 95% dels diners són crèdits per bancs privats a través de préstecs sense una base en diner real i, a sobre, els hem de pagar interessos. Les guerres i les finances es retroalimenten. Els poders financers s'apropien dels recursos naturals i humans del planeta i, amb la seva necessitat d'un sistema de creixement exponencial per poder sobreviure, ens enduteixen el present i ens hipotequen el futur sense vergonya. La crisi energètica i el pic del petroli són temes cada vegada més presents i inaplaçables, al mateix temps que la crisi alimentària, conseqüència de la pèrdua de sobirania alimentària per la concentració del poder en poques empreses i de l'especulació que es trasllada als aliments bàsics dels països més pobres. I davant d'això, callem?

Bancs i caixes financen empreses assassines. Mentre insisteixen a fer-nos creure que tenen ànima, s'embutxaquen els guanys i socialitzen les pèrdues. Els poders financers són immunes al poder judicial i, mitjançant el seu poder per crear diner -completament il·legítim i antidemocràtic-, aconseguixen controlar els governs de tots colors en funció dels seus interessos i emmordassar o esbombar els mitjans de comunicació de masses

segons els convingui. Ja se sap, qui paga mana. Però realment no som totes les que ho paguem?

mentrestant, els moviments socials estem coent poc a poc les alternatives i formant grups amb un caràcter local, assembleari i autònom, que s'enriqueixen amb trobades comunes per enxarrar i debatre. Volem ser més autònomes i actives, no pensar que les coses canviaran per si soles o esperar que els poderosos les canviïn, sinó actuar per canviar-les, desobeir la banca, fer un pas endavant. Apostem per l'autogestió de les nostres vides, per deixar-nos espai per ser veritablement lliures, per desesclavitzar-nos del treball per compte d'altres i deixar de servir interessos que no són els nostres. Creiem en l'educació de persones lliures que pensin per elles mateixes. Construïm mitjans de comunicació alternatius, decreixem i compartim recursos i missatges diversos. Estem en marxa!

L'economia real s'ha convertit en un apèndix de les finances, però aquest sistema de creixement infinit topa amb uns límits: l'únic planeta que tenim, amb els seus recursos limitats. Mentre els que ostenten el poder invisible continuen debatent com serà el nou ordre que rellevarà l'actual crisi estructural, els pobles tenim la responsabilitat d'actuar. El poder no és tal sense obediència i sense por. Els moviments socials som capaços, si ens ho creiem, d'oposar-nos a la dictadura econòmica tramada a esquenes de la població i estem construint una altra societat, ara i aquí. Aquí i ara!

, així està el pati

SANT ANDREU DE PALOMAR · NOU DESALLOTJAMENT SENSE ORDRE JUDICIAL

Vigilants i un mosso d'Esquadra integren els grups de 'matons' a sou

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La descripció que en fan, després dels fets, les persones afectades acostuma a ser la mateixa: "Feien dos metres per dos metres i eren molt violents i agressius". Aquest és l'estereotip dels *matons* de gimnàs contractats pels empresaris de la construcció per tal d'estalviar-se el temps d'un procés judicial de desnonament i els honoraris dels advocats. Amb un parell d'hores i una despesa d'entre 3.000 i 6.000 euros desallotjen qualsevol casa. Per fer-ho, només els cal un grup d'operaris per tapiar-la i deixar-la un altre cop buida. Ja hi ha diverses empreses de seguretat i de detectius que ofereixen aquest tipus de serveis.

Agents de seguretat privada de Castelldefels, Gavà i Terrassa –alguns d'ells vinculats a la ultradreta– formen aquest tipus d'escamots

El perfil dels que integren aquesta mena de grups, que es mouen en la il·legalitat però amb la màxima permissivitat policial, es podria dividir en dos perfils clars, segons fonts judicials. Per una banda, persones que –des de la més absoluta precarietat laboral– accepten una petita retribució

Finca del carrer Gran de Sant Andreu 19, desallotjada el 15 de setembre

dels seus caps, que els han contractat per altres feines, i així aconsegueixen un sobresou (es dona la paradoxa que alguns d'ells han estat víctimes de desnonaments). D'altra banda, segons ha pogut saber la DIRECTA i des d'una perspectiva molt més professionalitzada, trobem els *matons* clarament organitzats. Agents de seguretat privada de Castelldefels, Gavà i Terrassa –alguns d'ells vinculats al sindicat ultradretà TNS (Trabajadores Nacional-Sindicalistas) i relacionats amb clubs de futbol locals–, vigilants de seguretat d'una empresa sabadellenca especialitzada en les sales de joc i les màquines escurabutxa-

ques i, fins i tot, un agent dels Mossos d'Esquadra fora d'horari laboral. Fonts de la Conselleria d'Interior asseguren que aquest últim va ser enxampat ara fa sis mesos a Castelldefels, després de ser contractat per una empresa immobiliària –amb la placa d'agent policial a la butxaca–, quan es disposava a extorsionar un deutor de l'empresa que l'havia contractat. Aquest agent dels Mossos actuava organitzadament amb altres agents de seguretat. Tots ells treien un sobresou com a *matons* fent xantatges i desallotjaments. De moment, només ha transcendit que treballava en una de les unitats especialitzades (anti-

disturbis, grups d'intervenció) de la comissaria de Sabadell. Des del Departament d'Interior no s'han donat més detalls sobre la seva situació laboral i ni tan sols se sap quines van ser les conseqüències penals i disciplinàries que va patir el mosso. Cal destacar que els agents que el van detenir no el buscaven perquè haguessin iniciat una investigació específica contra ell, sinó que se'l van trobar per casualitat. Els Mossos es van sorprendre de trobar la placa de mosso a la seva butxaca mentre procedien al seu escorcoll.

La penúltima aparició d'aquesta mena de grups, armats amb pals i malls, es va produir la setmana passa-

da a Les Corts –tal com informava la DIRECTA 106. Actualment, la finca del carrer Benavent 25 continua tapiada i no hi ha cap persona que s'hagi identificat com a propietària que hagi presentat denúncia per okupació. Tanmateix, un dels *matons* que va ensorrar la porta de la casa i en va expulsar les okupants es va personar a la comissaria de la Travessera de les Corts el 9 de setembre amb els papers del registre de la propietat –uns papers que són públics i als quals pot tenir accés qualsevol ciutadà. Amb aquest simple tràmit, els Mossos d'Esquadra van donar el cas per tancat i no van obrir cap investigació contra el grup, tot i que diversos testimonis veïnals van assegurar que havien actuat armats amb barres de ferro i navalles.

Nou assalt a cops de mall a Sant Andreu de Palomar

El 15 de setembre la situació es va repetir. Un grup de joves de Sant Andreu de Palomar va entrar de matinada en una finca situada al carrer Gran, un edifici abandonat al costat de la comissaria de la Guàrdia Urbana del parc de la Pegaso.

L'espai estava ple de deixalles i defecacions de colom. Els propietaris van decidir no utilitzar la via judicial. S'hi van presentar a dos quarts d'una del migdia, acompanyats de vuit operaris i amb la supervisió d'una patrulla dels Mossos d'uniforme i una altra de paisà. Els agents van empenyer la gent que donava suport a l'okupació des del carrer mentre els operaris –amb actitud agressiva– esbotzaven la porta a cops de mall. Tot seguit, els operaris contractats van continuar amb la seva activitat i van destrossar tabics i sostres, abans de tapiar-ho tot per evitar que ningú hi tornés a entrar.

CATALUNYA · DESLOCALITZACIÓ I ACOMIADAMENTS LABORALS

La plantilla de Simon es mou contra l'ERO

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El fabricant de components elèctrics Simon Holding vol acomiadar més de la meitat de la plantilla de la nau que té al barri del Poblenou de Barcelona a través d'un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que va presentar el mes de juliol i que preveu 80 acomiadaments d'una plantilla de 149 treballadors. La plantilla de la fàbrica va acordar un calendari de mobilitzacions per mostrar la seva oposició a l'ERO que l'empresa justifica al·legant un descens de més del 30% de la producció. El dimarts de la setmana passada va tenir lloc una manifestació que es va desplaçar fins a la plaça Sant Jaume de Barcelona per presentar les signatu-

res que estan recollint per frenar els acomiadaments al Govern de la Generalitat i demanar al president que s'impliqui en la resolució d'aquest conflicte. Durant les ofrenes florals de l'Onze de Setembre al monument de Rafael de Casanova també es va escoltar la seva reivindicació. Una quarantena de treballadores s'hi van presentar amb una pancarta i xiulets.

La plantilla ha mostrat el seu desacord total amb aquest expedient, perquè considera que està provocat principalment per l'externalització de la producció del centre que, segons els sindicats, es du a terme des de fa un temps "amb l'objectiu de reduir costos a canvi de generar ocupació precària i salaris de misèria". El comunicat emès per la plantilla assegura que Simon Holding és una empresa catalana

Herrera escolta les reivindicacions de la plantilla, l'11 de setembre

que s'està expandint per tot el món a través de la deslocalització del treball

dels seus centres de Catalunya a d'altres països com la Xina, el Marroc, Po-

lònia i l'Índia. Afirmen que, tot i que la direcció de l'empresa argumenta que ho fa per obrir nous mercats, "en realitat el seu únic objectiu és augmentar els seus beneficis sense cap escrúpol, a costa de la sobreexplotació dels treballadors d'aquests països". El grup empresarial compta amb més de vint empreses, que arriben a formar una plantilla de 3.800 persones, gràcies al treball de les quals l'any passat va facturar 345 milions d'euros.

Pel comitè d'empresa, la direcció de Simon aprofita aquests moments de crisi de la construcció per desfer-se d'una plantilla que, majoritàriament, té una antiguitat d'entre 30 i 40 anys. Els treballadors s'han compromès a no signar cap acomiadament i, en tot cas, acceptarien només prejubilacions i baixes incentivades.

, així està el pati

VALLÈS · ATUREM CAN BAGES ES MOBILITZA PER EVITAR LA CONSTRUCCIÓ DEL NOU POLÍGON INDUSTRIAL

L'inici de les obres posa fi a Can Bages

XAVIER BELLA

La zona, qualificada com a 'ambient d'interès bàsic connector' es troba entre les poblacions de Sabadell i Castellar del Vallès

Xavier Bella
redaccio@setmanaridirecta.info

Les tals d'arbres i els moviments de terra per construir el nou polígon industrial a Can Bages van començar el passat 25 d'agost. Segons la Plataforma Aturem el Polígon Industrial de Can Bages, els impulsors del polígon industrial van aprofitar el període de les vacances d'estiu per tal d'evitar algun ti-

que s'han signat els últims tràmits amb la junta de compensació per poder iniciar les obres.

Per un altre costat, ja fa un any que diferents col·lectius, liderats per l'agrupació d'electors L'Altraveu, s'han unit en una plataforma per salvar Can Bages. Durant els dies que van començar els treballs de construcció, la Plataforma es va mobilitzar per fer-hi front.

Can Bages: àmbit d'interès connector

La Plataforma, que integra diferents col·lectius com l'Entesa per Sabadell, L'Altraveu, l'Adenc o l'UES, també ha denunciat que "un cop més es tiri endavant un projecte qüestionat socialment" i continua dient que s'ha fet sense les mínimes garanties ambientals i amb greus deficiències en la tramitació. A més, el projecte afecta negativament el Parc Agrícola del Vallès (PAV), en el qual Can Bages consta com a "ambient d'interès bàsic connector" per les espècies animals i vegetals i com a part del corredor natural Penedès/Selva.

Abocaments incontrolats

Alguns punts del perímetre de Can Bages s'han convertit, en els últims temps, en abocadors incontrolats: runa, plàstics, abocaments industrials perillosos i fibrociment omplen part dels terrenys de la zona agroforestal. La Plataforma ha denunciat també abocaments incontrolats de residus al torrent de Can Bages, una zona protegida i fora de l'àmbit de construcció del polígon on han trobat una presència considera-

ble d'amiant provinent de les restes d'uralita, que s'està esmicolant i colgant entre els moviments de terra provocats per les obres.

Segons les dades subministrades, la construcció del polígon no només significa la destrucció d'un espai natural, sinó també la necessitat de 1.020 m³ d'aigua al dia procedent de recursos externs al municipi (conca del Ter-Llobregat) i un greu problema per la mobilitat entre els municipis de Castellar i Sabadell, ja que suposarà un increment estimat de fins a 15.000 vehicles diaris a causa de la construcció de 165 naus industrials noves.

La Plataforma ha recollit més de 600 signatures i ha convocat diverses accions de protesta coincidint amb la festa major de Castellar del Vallès

La ciutadania s'ha unit

Des de fa un any, nombrosos col·lectius s'han unit per evitar la destrucció de Can Bages.

L'Altraveu, Castellar sostenible, l'Adenc, l'UES, o l'Entesa per Sabadell -entre d'altres- són algunes de les entitats adherides a la Plataforma.

CAN BAGES EN XIFRES

ACTUAL:

6,7 ha de bosc
11,7 ha d'espai agrícola

FUTUR:

500.000 m² afectats
1.020 m³/dia d'aigua
165 naus industrials noves
15.000 nous vehicles diaris

Més de 600 signatures

La Plataforma, que ja ha recollit més de 600 signatures, ha convocat diverses accions de protesta durant els actes de la festa major de Castellar. El dijous 11 de setembre, davant de la plaça major, diversos membres de la plataforma van agafar un arbre tallat a Can Bages, el van fer a rodanxes i el van repartir a tots els viants com a record de Can Bages. Amb aquesta acció volien denunciar que aquestes llesques de fusta "són tot el que quedarà de Can Bages quan l'hagin destruït".

Dins els actes de la festa major, el dia 13 al matí una trentena de persones del col·lectiu es van acostar a Can Bages per plantar pins, alzines, farigoles, brucs d'hivern, etc. Amb aquesta plantada volien evidenciar que allà on hi ha hagut destrucció pot tornar a haver-hi vida.

TARRAGONA · ESPECULACIÓ

La candidatura per organitzar els Jocs del Mediterrani 2017, esquitxada per denúncies

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

L'interès institucional per aglutinar la ciutadania al voltant d'un projecte comú, l'organització dels Jocs del Mediterrani 2017, ha aixecat les sospites dels ciutadans menys convençuts de l'espectacularitat dels grans esdeveniments esportius. Els dubtes d'aquests sectors pel que fa al que s'intuïa com una operació que amaga interessos econòmics i urbanístics s'han vist ampliats per un seguit de notícies que han tret a la llum un entramat d'interessos particulars.

Al número 103 de la DIRECTA, recollim la preocupació de la Plataforma Salvem la Platja Llarga de Tarragona davant les previsions de construir un centre aquàtic al voltant d'aquell indret arran de la candidatura de Tarragona per organitzar els Jocs. Davant d'això, el diari digital *Tot Tarragona* va recollir la informació i va oferir declaracions de Mario Rigau -exsecretari general de la UGT a Tarragona i president executiu de la candidatura- que desmentien les acusacions.

Abans que aparegués aquesta informació, però, el bloc de Joan Miquel Carrillo, militant de Ciutadans ja havia començat a penjar informació sobre els Jocs del Mediterrani i amb el *post* el *sindicato de los juegos*, va esclatar la polèmica. Al *post* es denunciava l'adjudicació de diferents tasques sense concurs públic a l'empresa Tecnigènia, que té un administrador únic, Francisco Luengo, amic i col·laborador de Mario Rigau quan era secretari general de la UGT. Segons el bloc, Tecnigènia hauria format un consorci amb Tecnicas Reunidas, al qual es va adjudicar, també, el dossier promocional de la candidatura per un import de 500.000 euros.

A partir d'aquest moment, la Junta Directiva de la candidatura va emetre un comunicat on va qualificar de falses les informacions i va amenaçar d'emprendre accions legals contra els promotors de la polèmica. Tot i això, el diari digital i el bloc van seguir aportant dades noves.

Poc després, els grups municipals del PP i CiU es van retirar de la junta directiva de la candidatura i van aparèixer notícies noves com la contractació d'un fill de l'exregidor Agustí Mallol o la factura familiar de Mario Rigau de 24.000 euros a la candidatura. Molts d'aquests noms tornen a aparèixer com a *patrons* de la fundació Nàstic al Món. El president és Mario Rigau i la *web* l'ha fet Evolutt, l'empresa que va fer la *web* de Tecnigènia i de la candidatura.

Els representants de la candidatura expliquen que no estan obligats per la llei de contractes de les administracions públiques perquè no són part de l'administració, sinó una associació privada. Aquest punt de vista, però, no és compartit ni pel degà del col·legi d'advocats ni pel Síndic de Greuges de la URV).

Les 50 hectàrees afectades formen una zona amb boscos, cultius, indústria, torrents i masos històrics

pus de mobilització per part de l'oposició ciutadana al projecte.

Can Bages és un espai agroforestal de gairebé 50 hectàrees situat al marge esquerre del riu Ripoll, entre Sabadell i Castellar, dins del terme municipal d'aquesta última població. En aquests terrenys hi ha zones de bosc, camps de cultiu, alguna indústria, el torrent de Can Bages i el mas de Can Bages, que data del segle XVI.

L'any 1999, el govern municipal de Convergència i Unió va començar la tramitació per industrialitzar Can Bages. Tot i això no ha estat fins la legislatura actual -amb el nou govern municipal socialista-

, així està el pati

VALLS • PRECARITZACIÓ DEL SERVEI FERROVIARI AL CAMP DE TARRAGONA I A LES TERRES DE L'EBRE

ADIF abandona les línies de distància mitjana a canvi de la nova línia del TAV

Directa el Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

La setmana passada ens fèiem ressò del fet que, des del dia 1 de setembre, circulen dos trens menys del trajecte Valls-Barcelona. També s'ha anul·lat el *Talgo Barcelona-Valls-Saragossa-Corunya-Vigo-Gijón*, que a partir del 15 de setembre circula per les vies del TAV.

Els venedors de bitllets ofereixen l'alta velocitat com a alternativa i obvien la diferència de preu i la distància entre Valls i l'estació del TAV

Els dos trens anul·lats eren el resultat d'una negociació entre l'Ajuntament de Valls i ADIF, que durant els darrers anys ha anat reduint els serveis a l'estació de Valls. Per solucionar-ho, l'Ajuntament de Valls va signar un conveni amb la Gerència de Regionals de Catalunya en el qual s'estipulava que el consistori assumia el cost complementari dels dos trens llançadora que unien la capital de l'Alt Camp amb Sant Vicenç de Calders (com a estació d'enllaç). Així es

XAVIER BELLA

El temps del trajecte entre Valls i Barcelona augmenta entre mitja hora i una hora

cobria la necessitat d'aquelles persones que es traslladen diàriament a Barcelona. Al mateix temps que s'aplicava aquesta mesura, es mantenia l'actual servei d'autobusos que uneix Valls amb Barcelona, que té uns horaris molt semblants al dels trens actualment vigents.

Tot i la precarietat del servei dels trens llançadora, especialment pel que fa a la puntualitat, la demanda popular obligava el consistori vallenc a

mantenir el servei, encara que econòmicament fos deficitari. Una altra denúncia de les usuàries és que quan es queixaven pels trens anul·lats, els venedors de bitllets de Valls responien donant-los els horaris del TAV-Camp de Tarragona. Una resposta que obvia la diferència de preu entre un tren de mitjana distància i un d'alta velocitat i la distància a la qual es troba l'estació de Perefort, a uns dotze quilòmetres. Ara doncs, Valls i Barcelona,

que estan a poc més de 90 km, estan unides per un tren llançadora que triga una mitjana d'entre una hora i mitja i dues hores, quan la durada hauria de ser d'una hora i escaig.

La mateixa línia -que enllaça les estacions de Vilanova i la Geltrú, Sant Vicenç de Calders, Valls i la Plana-Picamoixons- ha celebrat el seu 125è aniversari enguany. Malgrat ser una de les línies ferroviàries més primerenques del territori català, oberta

l'any 1883, el seu abandonament i la progressiva reducció de serveis apunten que la introducció del TAV amb parada al Camp de Tarragona podria haver repercutit en el fet de desbancar estacions històriques com la de Valls.

La deixadesa existent es veu reflectida en la reducció de trens que hi circulen i també en la deficiència de les instal·lacions. No obstant això, una altra de les sorpreses ha estat la renovació dels antics cartells indicatius de l'estació i, especialment, la instal·lació d'una pantalla electrònica per anunciar els trens, acompanyada de la megafonia de la xarxa d'ADIF. Una megafonia que destaca per la dolenta pronúncia en català que molts cops fa difícil la identificació del destí. Les viatgeres ja han expressat la seva perplexitat en veure que, ara, disminueix el nombre de trens i, en contrapartida, s'inverteix en senyalització.

En contrast amb aquests fets, el dia 5 de setembre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya va presentar el Pla Territorial del Camp de Tarragona, que ara està en la fase d'al·legacions. Entre algunes de les propostes, pensades pel desenvolupament humà de la zona, hi consten arguments amb un rerefons essencialment econòmic. Així, el text parla de d'establir tres arcs viaris a la zona -un d'ells entre Valls i el Vendrell- i de reforçar l'estructura viària de la costa entre Tarragona i Reus, al mateix temps que a les comarques tarragonines continuen proliferant un gran nombre de polígons industrials.

BARCELONA • DOS-CENTS CINQUANTA JOVES PARTICIPEN D'UNA MARXA DE PROTESTA ENCLERCLADA PELS MOSSOS

Detenen cinc neonazis per apunyalar greument un jove antifeixista

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Els Mossos d'Esquadra van detenir, el 12 de setembre, cinc joves neonazis acusats d'apunyalar un noi de setze anys, veí del Prat de Llobregat. L'actuació de la policia es va produir poques hores després de la manifestació convocada per grups antifeixistes i amics i amigues del jove, que va ser ferit greument a la cara, l'espatlla i el tòrax el 6 de setembre. A la protesta hi van participar prop de 250 joves, que van recórrer la Via Laietana des de la plaça de Sant Jaume fins a la plaça Urquinaona, indret on s'havia produït l'agressió. Els antisturbis van recuperar la tàctica de l'encerclament, amb cordons d'agents als laterals i a la cua de la marxa. D'altra banda, a l'hora de

tancar l'edició, el jove es trobava a l'Hospital del Mar i el seu estat de salut ha anat millorant gradualment.

Els Mossos d'Esquadra van recuperar la tàctica de l'encerclament durant la manifestació

La primera detenció -arrel de les imatges gravades per les càmeres de l'andana de metro d'Urquinaona- es va efectuar a Barcelona i la resta a Pa-

lafrugell i a Pallemà. Un dels neonazis té divuit anys i la resta són menors, d'entre setze i disset anys. Una nota de premsa del Departament d'Interior va confirmar la identitat neonazi dels agressors, però no donava detalls de l'organització on militaven.

Segons fonts del Departament de Justícia, tots cinc han estat ingressats en centres penitenciaris per ordre del jutjat de guàrdia que els va prendre declaració. La fiscalia de menors haurà de decidir durant els propers dies sobre la situació dels quatre menors.

Els neonazis van assaltar el jove quan sortia del vagó de metro, acompanyat per la seva parella i el seu germà de només vuit anys. L'origen sud-americà de la noia podria haver afegit elements de xenofòbia a l'actuació d'aquest grup de caps rapats.

GUILLERMO VALLE

, així està el pati

MONTSERRATÍ · EL MONUMENT ESTÀ DEDICAT ALS REQUETÈS CARLISTES CATALANS

El monestir de Montserrat conserva un mausoleu feixista

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'espai anomenat Els Apòstols del monestir de Montserrat conserva i alberga una capella funerària que conté les despulles dels membres del Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat que van lluitar al costat de les tropes feixistes espanyoles durant la Guerra Civil. La capella compta amb un monument commemoratiu format per una escultura d'un combatent requetè i una làpida d'enaltiment a aquest cos militar amb aquesta inscripció: "Recorda el seu exemple i sacrifici".

Els requetès eren organitzacions paramilitars lligades als carlistes que defensaven un tipus de societat i d'organització política basada en la tradició, la defensa de la monarquia absoluta i el manteniment de la preponderància de l'Església. La tendència ideològica del carlisme es resumeix en el lema *Religió, Rei i Furs* i les seves unitats militars, personificades en els requetès, van tenir un protagonisme especial durant la Guerra Civil, sobretot al nord de la península i a Navarra i Euskadi. Així, el decret d'unificació de l'abril de 1937 va fondre el partit carlí amb els altres de l'Espanya nacionalista en un moviment polític únic sota la denominació de Falange Española Tradicionalista y de las JONS.

Els requetès eren paramilitars que defensaven la tradició, la monarquia absoluta i l'església

El cos militar del Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat es va organitzar a la zona franquista el gener de 1937 i estava format bàsicament per catalans fugitius de la zona republicana i també per membres de la Lliga Regionalista. En aquest sentit, un excombatent del Terç va escriure que tots els integrants d'aquest cos militar "érem catalans evadits que procedíem de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, de les Congregacions Marianes, d'Acció Catòlica i de les Conferències de Sant Vicent de Paul, simplement cristians fidels al senyor que volíem el retorn de Jesucrist i la Moreneta a la nostra terra, el retorn a Catalunya de l'Evangeli i, en definitiva, recuperar tot allò que la revolució atea de 1936 havia arrastat impunement a la nostra estimada terra catalana". Aquest excombatent, a més, va afegir que "la nostra lluita era pel retorn dels monjos al monestir espoliat el 1936, pel retorn de la Moreneta al seu tron

El mausoleu instal·lat a prop del Monestir de Montserrat

montserratí i per honrar la memòria dels 24 monjos assassinats a Montserrat per odi a la fe".

El Terç de Requetès de Montserrat comptava amb un total de 180 homes quan es va distingir en la defensa de Codo, durant la batalla de Belchite (agost 1937). Un cop reorganitzat i amb els efectius d'un batalló, va operar a la comarca de La Serena (Extremadura) i després va participar a la batalla de l'Ebre, enquadrat dins la 74 divisió feixista.

Al l'Ebre, el Terç va lluitar als sectors de Villalba dels Arcs i a Gandesa. El novembre de 1938 el Terç va col·laborar en la conquesta de Ribarroja d'Ebre, Flix, Ascó, Móra d'Ebre,

Benissanet, Miravet, el Pinell de Brai, Corbera d'Ebre, la Fatarella, Serra de Cavalls, Serra de Pàndols, Serra de la Picoa i el vèrtex de Gatea. En total, el Terç va arribar a tenir 1.985 voluntaris i, després de participar a la desfilada de la victòria a Madrid (juliol 1939), va ser aquarterat a Sant Feliu de Llobregat. Una de les característiques del Terç era que comptava amb clergues entre les seves files. Així doncs, a Codo, per exemple, el Terç va comptar amb el suport del capellà Ramón Carreras Iglesias. Entre els seus combatents, també hi trobem el filòleg Martí de Riquer i el llibreter Feliu Matamala.

El Terç desapareix d'un carrer de Sant Andreu
Amb motiu del 72è aniversari de l'assalt als quarters de Sant Andreu de Palomar (la nit del 18 al 19 de juliol de 1936), aquest estiu es va procedir a fer el canvi de nom d'un carrer d'aquest districte de la ciutat de Barcelona. El carrer portava el nom de *Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat* i ara ha passat a anomenar-se *carrer del Milicià antifeixista*. Aquest acte s'emmarca dins la campanya antifeixista que està duent a terme l'Assemblea d'Endavant-OSAN de Sant Andreu-Nou Barris.

COLLSEROLA · ECOLOGISME

Crida unitària en defensa de Collserola

Uriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El barri d'Horta de Barcelona va celebrar, el diumenge 14, els actes de Festa Major dedicats a la defensa del Parc de Collserola organitzats per l'Associació Veïnal d'Horta. La primera activitat del dia va ser una sortida a Collserola per fer neteja de deixalles i, a la vegada, denunciar la situació d'abandonament de la serra. El col·lectiu de Can Masdeu es va encarregar de preparar un dinar ecològic, enmig d'activitats per infants i adults. A la tarda es van fer una sèrie de parlaments on diferents col·lectius en defensa de Collserola van exposar els seus arguments per implicar-se en la protecció i ampliació del Parc Natural, una ampliació que el Govern de la Generalitat encara no ha plantejat.

Des de l'Associació Veïnal d'Horta es va recordar, a més, la intenció del Govern català de construir un altre túnel -que travessaria Collserola fins a Cerdanyola-, que fragmentaria més la serra i dificultaria la interconnexió biològica. El seu portaveu va afirmar que "el negoci del poder polític és créixer i Collserola fa nosa, per això se la van menjant a mossegades". Totes les intervencions van remarcar que, avui dia, el pulmó de l'àrea metropolitana no és cap luxe, sinó més aviat una necessitat i que el que cal és baixar la muntanya a la ciutat. Des de Cerdanyola del Vallès, es va destacar la necessitat d'unir esforços en la defensa de la serra per part dels diferents municipis que envolten Collserola.

Es va remarcar que el pulmó de l'àrea metropolitana no és cap luxe, sinó més aviat una necessitat

El representant del col·lectiu Agudells va dir que Collserola està en mans de l'especulació i va recordar la destrucció de l'alzinar centenari del Tibidabo per part d'un govern en minoria municipal. Un fet que -segons ell- contribueix al "deteriorament de la minsa democràcia que tenim". És per això que el seu missatge insistia que la gestió de Collserola no es pot deixar en mans del poder polític. D'altra banda, des de Can Masdeu es va fer una crida a l'acció i es va posar com a exemple l'activitat en defensa de la Vall que du a terme la masia des de fa sis anys. Finalment, des d'Esplugues de Llobregat, els col·lectius que s'oposen al projecte urbanístic Pla Caufec-Porta Barcelona van recordar la persecució policial i judicial que pateix la gent que defensa la muntanya. La festa va acabar amb la participació dels Diables del Carmel, els Diables d'Horta i l'enlairament de globus amb desitjos per Collserola.

, reportatge

La Cabília, nous camins per a la resistència

Text: Ivan Miró
Fotografies: Elisenda Barrera

Algèria, abril de 2001. Massinissa Germah, de 19 anys, mor metrallat per una ràfega de *kalàixnikovs* la comissaria dels gendarmes de Beni Duala, a l'Alta Cabília. L'assassinat vessa la paciència d'una joventut inflamada pel *tamhegranit* o l'*hogra*, termes del tamazig i l'àrab dialectal que expressen una relació social basada en el menyspreu i la humiliació d'uns i la prevaricació i la prepotència d'altres. Frustració, ressentiment acumulat, ràbia.

S'inicia la insurrecció, que és resposta durament pel règim. Durant els primers dies, més de 150 morts –els màrtirs de la Primavera Negra– enfosqueixen de dolor els carrers de Tizi Ouzou, la capital cabilena. L'aixecament no és una fogonada efímera: durant mesos, les comissaries són assetjades, les eleccions boicotejades i s'ataquen tots els edificis estatals. Es parla d'una nova primavera: un moviment capaç de congregar en manifestació cap a Alger tres milions de persones, que reinventa les institucions tradicionals de la democràcia comunitària –els *aarchs*– i que és expressat en els quinze punts de la Plataforma d'El Kseur. Una taula que exigeix reconeixement pels màrtirs, ajuts a les famílies, investigació dels crims i expulsió dels gendarmes. Que reemprèn la qüestió amaziga en totes les seves dimensions, com la consagració del tamazig com a llengua nacional i oficial. Que denuncia la depauperació de la Cabília i de tot Algèria i exigeix un canvi profund en les polítiques econòmiques d'un país que manté la

població en la misèria, mentre destina la riquesa del gas a finançar el poder militar que el governa.

Set anys després, què en queda avui d'aquell immens esclat que somogué Algèria? S'han resolt les demandes del moviment? Es mantenen les formes originals de fer política que el van sustentar? Quins nous camins s'enceten per mantenir viu el combat amazic de la Cabília?

De moment, la vida quotidiana als pobles cabilencs fa el seu curs, les associacions treballen fort a nivell local per dinamitzar les trames comunitàries i es practiquen noves formes d'agregació i coordinació –com festivals culturals a les muntanyes– que mantenen viva la resistència. La Cabília sembla estar en silenci, potser aviat tornarà a parlar.

PEUS DE FOTO

- 1- De camí cap a Tizi Ouzou, la capital cabilena.
- 2- A Tizi Ouzou, monòlits i cartells recorden els màrtirs de la Primavera Negra, la insurrecció que somogué la Cabília el 2001.
- 3- La serralada del Djurjura vetlla pels poblets que coronen els turons cabilencs.
- 4- "Ulac smah". Cap perdó pels repressors de la revolta cabilena.
- 5- Chabane Ait Slimane, de 83 anys, memòria viva de la gran Tamazgha.
- 6, 7 i 8- Ighil Boummas, els colors del poble amazic.
- 9- Els divendres se celebra la *uala*, les dones cuinen cuscús –menjar tradicional amazic– i el reparteixen per tot el poble.
- 10- Als llocs de reunió comunitaris, anomenats *hanus*, els homes gaudeixen de la *uala*. Les dones mengen a casa.
- 11- La Cabília sempre en silenci, potser, aviat tornarà a parlar

, així està el pati

CATALUNYA · ÈXIT DE LES MARXES DESCENTRALITZADES DURANT L'11 DE SETEMBRE

Milers de persones participen als actes de l'Esquerra Independentista

ALBERT GARCÍA

Parlament internacionalista al Fossar de les Moreres de Barcelona

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Una Diada més, l'Esquerra Independentista (EI) va traslladar al carrer el conflicte nacional català i va organitzar desenes d'actes arreu del país que van aplegar milers de persones. Un dels fets més destacats d'enguany ha estat la descentralització dels actes, que han estat assumits amb èxit per diverses coordinadores locals i comarcals.

Durant l'acte, els convocants van repassar els fets més destacats de l'any, van llançar propostes i van estendre punts per superar les friccions

Els Països Catalans decidim l'Independència ha estat el lema escollit per l'Esquerra Independentista a Barcelona, formada per l'organització política Endavant (OSAN), les dues organitzacions de la sectorial juvenil CAJEI i Maulets, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i l'organització antirepressiva Alerta Solidària. Centenars de persones van participar al primer dels actes de l'EI: el tradicional homenatge al militant comunista Gustau Muñoz, assassinat al carrer Ferran fa 30 anys.

La cita amb l'acte polític de la CAJEI va aplegar el jovent al Fossar de les Moreres, mentre la manifestació -la més calorosa de l'any- convocada a la una del migdia pel col·lectiu de suport a les preses polítiques (Rescat) va resultar més nombrosa que en edicions anteriors. Cap a les dues del migdia, prop de 200 persones van assistir a la botifarrada de Maulets, que el 10 de setembre a la nit havia celebrat els seus vint anys d'existència amb un sopar i un concert de Verdel a l'Euskal Etxea.

Més puntual que d'altres anys, la manifestació va començar a un quart de sis a la Plaça Urquinaona, encapçalada pel bloc unitari de l'Esquerra Independentista. Hi van participar prop de 5.000 persones, que van formar un bloc força heterogeni, ja que molts manifestants eren famílies amb criatures que s'hi afegien per reivindicar el dret a l'autodeterminació. Darrera de l'EI va desfilar el Bloc Negre, de caire llibertari i antiestatista, que consolida així la seva participació a la mobilització principal de la Diada. Entitats de la societat civil com Sobirania i Progrés van marxar sota el lema *Som una nació, volem Estat propi*, un reclam que van secundar aproximadament 2.000 persones. El partit institucional ERC va tancar la manifestació amb un bloc de 3.000 persones que reivindicaven un nou model de finançament per la Generalitat de Catalunya.

Al seu pas per la ronda Sant Pere, la capçalera va aturar uns minuts la marxa. Va ser llavors quan prop de deu membres del partit ultradretà i racista Unitat Nacional Catalana van increpar i agredir amb ampolles i cadires

els participants del bloc de l'EI, que va respondre l'agressió, legitimada pels crits de *Ni nazis espanyols, ni nazis catalans* dels assistents. La manifestació va transcórrer sense cap més incident pel passeig Lluís Companys i va girar pel carrer Comerç, passant per davant de l'actual seu central dels jutjats penals que, un any més, va ser atacada amb ous de pintura.

Deu membres del partit ultradretà i racista Unitat Nacional Catalana van increpar i agredir amb ampolles els manifestants del bloc de l'EI

La mobilització va concloure al passeig del Born amb els parlaments tradicionals de les organitzacions convocants, on aquestes van fer un repàs dels fets més destacats de l'any, van llançar propostes i consignes de cara al nou període i van estendre punts per superar velles friccions. En aquest sentit, el discurs del portaveu de la CAJEI va ser prou clar en apel·lar directament a l'agermanament amb l'altra organització juvenil de l'Esquerra Independentista, Maulets. Aquests, per la seva part, van fer

un extens repàs dels seus vint anys d'història, mentre Endavant recordava que l'EI mai ha donat suport a cap procés de reforma estatutària i que l'única via possible és la independència.

Durant l'acte es va cremar una fotografia del monarca Joan Carles de Borbó i dues grans banderes dels estats espanyol i francès, mentre el públic assistent prenia foc a petites rèpliques de paper.

Arrel d'aquests fets, el 15 de setembre la fiscalia de l'Audiència Nacional espanyola va sol·licitar als Mossos d'Esquadra que identifiquessin els responsables de les accions de subversió, segons l'agència de notícies Europa Press. L'ens judicial aprecia que "els fets poden ser constitutius dels delictes d'ultratge a Espanya i d'injúries greus a la més alta representació de l'Estat" i comina el cos policial autonòmic a identificar els autors de les cremes "per exercir les accions penals pertinents". El precedent d'aquesta persecució judicial és el cas dels 22 antimonàrquics de Girona, investigats per l'Audiència espanyola i a l'espera de ser jutjats el 29 d'octubre per la crema de símbols espanyols.

Girona per la República dels PPCC
Prop de 2.000 persones van desfilar pels carrers de la ciutat en una manifestació convocada per la CUP i Maulets, sota el lema *Continuem avançant cap a la República dels Països Catalans*. En arribar a la seu de la subdelegació del Govern, alguns participants van llançar boles de pintura vermella contra la façana. A l'alçada de Correus, es va cremar una estructura que emulava un vagó del TAV i una torre de la MAT.

Ofrena a en Carrasclet al Camp

El tret de sortida de la Diada al sud del Principat va tenir lloc a Capçanes (Priorat), on un centenar de persones convocades per l'Esquerra Independentista del Camp va fer una ofrena floral a l'estàtua d'en Carrasclet, lluitador contra les tropes invasores borbòniques, mentre Roser Vernet -militant històrica de la comarca- llegia el manifest *Al Camp, 300 anys resistint*. Tot seguit, els assistents van enfilar cap a Reus, on una manifestació de 800 persones va recórrer els carrers de la capital del Baix Camp.

Nombrosos actes el 10 de setembre

El Centre Artesà Tradicionari, a Gràcia, va aplegar l'acte *Fem avançar les lluites populars*, convocat per l'Esquerra Independentista del Barcelonès, que va comptar amb els protagonistes de la lluita laboral més destacada de l'any, la dels conductors i conductores d'autobusos de TMB. A més, es va fer un repàs dels casos repressius que actualment afecten els moviments socials i polítics, amb un èmfasi especial en el cas del jove de l'Eixample Jona. També es va presentar la campanya *Combatem el feixisme: 12 d'octubre, res a celebrar!*

Al Vallès Occidental, la segona edició de la Marxa de Torxes va recórrer Terrassa en commemoració de la resistència popular contra les tropes borbòniques, que van penetrar a la ciutat el setembre de 1713. A Sant Cugat, més d'un centenar de persones va participar en les jornades culturals convocades per la Coordinadora de l'EI de la població vallesana.

, així està el pati

Manifestació al carrer Santa Clara de Girona

Xiulada als polítics davant del monument de Rafael Casanova

Capçalera de la manifestació de l'El a Barcelona

Crema d'una fotografia dels reis espanyols

LLEIDA · AMENACES I UNA DETENCIÓ DURANT LA DIADA A LA CAPITAL DEL SEGRÀ

Els Mossos d'Esquadra carreguen contra l'escriidassada popular als polítics de la Paeria

Imatge de l'agressió del mossos d'esquadra al membre de l'Assemblea de Joves de Lleida

Directa Terres Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

L'Esquerra Independentista lleidatana va convocar per la Diada una ofrena floral al Roser -edifici emblemàtic del casc històric de la capital de Ponent des que es va saber que esdevindria un Parador Nacional. També s'hi va convocar una escriidassada als polítics responsables de la venda d'aquest patrimoni amb la idea

ensenyar les seves credencials sota amenaça d'esborrar les fotos que estaven fent, al mateix temps que alguns agents feien comentaris fora de lloc, mirades i picades d'ullet als manifestants. Quan l'alcalde Àngel Ros i la comitiva del PSC van entrar al Roser, un mossos va subjectar pel coll el portaveu de l'Assemblea de Joves de Lleida i el va empenyer contra una tanca de les moltes que hi ha instal·lades al castigat casc històric. Els ànims es van continuar escalfant quan els companys de l'agredit -armat amb un full de paper on es podia llegir "Els catalanistes i d'esquerres de la Paeria es venen el nostre patrimoni nacional"- van recriminar l'actitud de l'agent. La resposta va ser ràpida i, en un moment i entre empentes i cops de puny i de porra, la gent -padrines i mares amb canalla també- va ser apartada de l'entrada de l'edifici. El jove va ser detingut i acusat d'atemptat a l'autoritat. Va sortir poques hores després amb cops per tot el cos. L'Assemblea de Joves de Lleida i el propi detingut, juntament amb la CUP de la capital de Ponent, ja han anunciat que interposaran una denúncia contra el mossos i han demanat responsabilitats polítiques tan al paer en cap Àngel Ros, com al delegat d'Interior de la Generalitat i membre d'ICV Pere Blasco.

L'Assemblea de Joves de Lleida i la CUP interposaran una denúncia per lesions

que quan es toca el símbol d'una ciutat hi ha la possibilitat que les persones que se'n senten hereves responguin. Una vegada feta l'ofrena independentista, un fort desplegament dels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra es va col·locar a l'indret. Es van viure moments de tensió quan els dos fotoperiodistes de la DIRECTA van ser convidats a

El Roser
L'any 1707 va ser clau en la història de Lleida i, per extensió, de Catalunya. En caure Almansa el 25 d'abril, les tropes borbòniques van arribar ràpidament a la capital de Ponent. En aquest edifici històric, s'hi van refugiar 300 persones defensores de la llibertat i els drets de Catalunya, que van ser ajusticiades tan bon punt l'exèrcit defensor va aconseguir entrar al recinte.

> Paradores Nacionales SA

És una cadena d'hotels de luxe de titularitat pública, propietat del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme espanyol. Té nou hotels repartits arreu de l'Estat, caracteritzats pels seus preus elitistes i per obviar la cultura i l'entorn on estan situats. Sempre s'ubiquen en edificis històrics. La CUP, l'AJLL i bona part de la societat civil lleidatana s'han posicionat en contra de l'adequació del Roser com a Parador Nacional.

SORTEIG D'UNA PANERA DÓNA SUPORT A LA COMUNICACIÓ POPULAR

Compra un número i guanya un reproductor de DVD, una càmera fotogràfica digital i un lot de productes culturals valorat en 650 euros.

ACONSEGUEIX EL TEU NÚMERO ESCRIVINT A: ppcc@laccent.cat

[L'ACCENT

Periòdic quinzenal
dels Països
www.laccent.cat

SOLIDARIDAD OBRERA

Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
<http://soliobrera.cnt.es>
soliobrera@cnt.es

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'EQUADOR · ELS QUINZE ANYS DE LITIGI CONTRA CHEVRON-TEXACO PER CONTAMINACIÓ I ETNOCIDI PODRIEN DONAR RESULTAT

“El dany és 30 vegades més gran que el que va causar l'Exxon Valdés a Alaska”

Pablo Fajardo (1972) va néixer en una família pobre, però va estudiar en un col·legi dels pares caputxins i, més tard, va aconseguir una beca per cursar Dret a distància. Tota la vida ha lluitat a favor dels drets humans a la regió de l'Amazònia equatoriana, d'on és fill. Des de 2003 és representant i advocat del Front per la Defensa de l'Amazònia (FEDAM), que agrupa prop de 30.000 afectats per la contaminació de la selva produïda per l'empresa Chevron-Texaco. Després de quinze anys de litigis, primer a la cort de Nova York i ara a l'Equador, l'any vinent s'espera una sentència contra el gegant del petroli. La multa per reparar els danys sobre la població i l'ecosistema ronda entre els vuit i els setze bilions de dòlars. Una victòria sense precedents de David contra Goliat.

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

De quines magnituds de danys estem parlant?

Primer, la zona on hi ha existència de jaciments d'hidrocarburs, i on el dany és més greu, és de 480.000 hectàrees però l'extensió geogràfica afectada arriba a 1.400.000 hectàrees. Segon, hi ha sis pobles indígenes afectats, que es diuen: tetete, alfaguari, sione, sequoia, cofane i maura-ne, i dos pobles més que no són ancestrals de la zona però que van venir-hi, els xuar i els putxo. El dany causat per l'empresa prové de la construcció de prop de 1.000 piscines o fossos on es va abocar tot el petroli de prova, fangs de perforació i d'altres additius. A més, Texaco també va abocar directament als rius 18.000 milions de galons d'aigua tòxica, va cremar 270 milions de m2 de gas a l'ambient i va abocar petroli per valor de més d'un milió de barrils. Sumant tots els hidrocarburs abocats a l'aigua resulta que el dany és 30 vegades més gran que el que va causar l'Exxon Valdés a Alaska.

Quines són les condicions actuals de vida de la població?

Ha quedat un espai molt reduït per viure. Els indígenes ancians afirmen: “El més greu per nosaltres és que hem perdut la nostra llibertat. Abans érem lliures, caminàvem per la selva, caçàvem... avui ja no som lliures. No estem encadenats, però no tenim llibertat per fer les nostres tasques”. Si no fem alguna cosa urgent amb ells, en pocs anys s'extingiran.

“L'excés de morts per càncer supera les 2.000 persones”

D'altra banda, la població colona té un problema molt seriós de salut. Pateix els índexs més alts de càncer,

leucèmia i avortaments de l'Equador i, segurament, de tota l'Amèrica Llatina. Hi ha un estudi elaborat per un expert independent del Tribunal de Justícia que quantifica en 1.500 les persones mortes de càncer a la regió. Entenent que a tot arreu hi ha càncer i restant la mitjana nacional, l'excés de mort per càncer és de 480 persones. Pensem que és una dada alarmant, preocupant, un crim que s'ha comès i, a més, una dada allunyada de la realitat, perquè en aquesta zona hi habita molta més gent de la que va contemplar aquest estudi. No hi habitem 30.000 persones -aquestes són només les demanants-, hi ha més de 100.000 persones afectades i l'excés de morts per càncer supera les 2.000 persones.

“Hi ha una pressió econòmica, jurídica i comercial contra l'Equador per part de Chevron per aconseguir acabar amb el cas”

Quin tipus de maniobres fosques es poden atribuir a Texaco i el govern de l'Equador?

Uf! Moltes. Aquesta empresa, a part del crim comès, de l'etnocidi, ha utilitzat pràctiques perverses de corrupció contra els diferents governs del país. Tenim documents que mostren que planegen subornar ministres del govern i amagar informació respecte els abocaments de petroli. Hi ha documents que, textualment, expliquen que això s'ordenava des dels EUA. D'altra banda, a través de la corrupció, l'organització de l'empresa va arribar a manejar les autoritats militars. Durant els anys setanta, quan treballaven a l'Equador, hi havia una dictadura

militar i els militars eren manipulats per Texaco. Dos dels seus jaciments més grans són en una àrea on no tenien permisos per treballar. Durant els últims anys, durant el litigi, van firmar un conveni amb les forces armades de l'Equador i van fixar la seva residència dins un recinte militar. Els militars equatorians els donaven protecció i seguretat. Ruixaven els tècnics de Texaco amb repel·lent de mosquits i els netejaven les botes. Van aconseguir aturar-ho quan van arribar a l'extrem de manipular els informes militars i evitar que es tirés endavant amb les investigacions. Van fer que el cap del servei d'intel·ligència militar de les forces armades es retractés del que havia dit.

I avui dia com actuen?

Ara, per exemple, hi ha un conveni comercial de preferències aranzelà-

ries entre l'Equador i els EUA. Aquest conveni s'amplia cada any i ho fa el govern nord-americà. Què passa? Doncs que l'empresa pressiona els polítics americans perquè no

“He hagut de canviar la família de residència i un dels meus germans va ser assassinat”

estenguin aquestes preferències comercials amb l'Equador com a càstig pel nostre judici. Afortunadament hi va haver senadors -com el senyor Obama- que s'hi van oposar i van exigir a Texaco que respectés la

justícia. Aquest any, als EUA han fet una campanya amb més de quinze lobbistes per aconseguir aquest objectiu. Hi ha una pressió econòmica, jurídica i comercial contra l'Estat equatorià per part de Chevron per aconseguir que el govern acabi amb el cas. Afortunadament, el nostre govern actual s'ha mantingut ferm i no ha intervingut gens en la justícia.

El govern de l'Equador no pot emprendre accions legals?

L'any 1995 -quan el judici ja era a la cort de Nova York- Chevron va subscriure un contracte de reparació ambiental amb el govern equatorià i va invertir l'enorme quantitat de 40 milions de dòlars. Però, amb 40 milions -que és el que guanya el gerent de Chevron en un mes- has de netejar el dany causat per Texaco durant 25 anys? Ara, en el moment que l'Estat equatorià va acceptar aquest conveni, Texaco va fer una pessima reparació, va recuperar una part del petroli que havia abocat i, després, va tapar les piscines amb terra. És a dir, entenen la contaminació, que fins i tot és més greu que deixar-la exposada, perquè la població es pensa que està net i la contaminació passa als pous d'aigua. Amb tot això, l'any 1998 el govern va subscriure una acta on alliberava Texaco de tota responsabilitat i renunciava al dret de demandar l'empresa. És per aquest motiu que l'Estat no pot demandar Texaco. Estic segur que, més que la reparació, el conveni es va fer per subornar. Avui hi ha una investigació penal per aquest cas, ja que perquè hi hagi un acte de corrupció es necessiten dues persones.

Personalment, vostè ha rebut suborns o amenaces de les petrolieres?

Respecte els suborns, les empreses saben que això no funciona amb nosaltres. Fa vuit anys una empresa -que no era Texaco- ho va intentar i vam ser molt clars amb ells... Entre ells hi ha una comunicació molt fluida i, si saben que això no és possible, ningú no ho intenta. Amenaces... sí que són possibles. N'hi ha hagut moltíssimes. No puc dir que tot vingui de Chevron, però hi ha hagut persecucions, amenaces telefòniques i fets molt preocupants. El nostre equip d'advocats ha necessitat adoptar mesures cautelars com la protecció policial perquè era impossible continuar al carrer. En el meu cas, he hagut de canviar la família de residència i un dels meus germans va ser assassinat. No puc dir que fossin ells, però tampoc puc dir que no ho fossin.

FRANÇA · DESPRÉS DE SIS ANYS DE MONOPOLI DE LA DRETA, L'ESQUERRA BUSCA CREAR PROJECTES COMUNS PER ASSOLIR EL PODER

L'esquerra francesa encara es mou

J. Martí Casals
París

Passades les universitats d'estiu de les diferents formacions de l'esquerra francesa i fins i tot de centredreta -que cada vegada sedueix més uns electors socialistes desesperats per la guerra de líders a causa del proper congrés del mes de novembre-, la preparació de les properes eleccions europees dona lloc a moviments de reorganització dins el camp progressista.

L'NPA intenta seduir l'ala més esquerranosa dels socialistes, aquella que es va oposar a la Constitució Europea

Si, efectivament, el Partit Socialista (PS) es troba en plena crisi de confiança i d'imaginació d'ençà que va perdre el poder l'any 2002, cal admetre que hi ha tres petites formacions que miren de fer-se amb el seu electorat i, de retop, acabar amb els prop de 40 anys d'hegemonia del partit de François Mitterrand. Es tracta, per una banda, dels trotskistes i del que es vol convertir en el Nou Partit Anticapitalista (NPA, segons un nom provisional), conduïts per Olivier Besancenot. Aquest car-

ter de 34 anys ja s'ha presentat dues vegades a les eleccions presidencials franceses i ha assolit uns resultats sempre superiors al 4%.

Els ecologistes

Per altra banda, els ecologistes intenten obrir-se i han cridat l'antic líder del Maig del 68, Daniel Cohn-Bendit, per conduir les eleccions europees de l'any vinent i integrar totes les escoles de l'ecologia. De moment, Cohn-Bendit sembla que ha aconseguit seduir el líder altermundialista i cap visible de la lluita contra els OGM (organismes genèticament modificats), José Bové, i el mediàtic Nicolas Hulot.

Finalment, el centredreta de François Bayrou, tot i tenir un pes polític gairebé nul dins les institucions democràtiques, assoleix resultats electorals prou importants quan el sistema electoral li ho permet. A les darreres presidencials, per exemple, va assolir un 18,57% dels sufragis. Bayrou -amb un nou partit, el Modem, de moviment demòcrata- va ser el primer que va llançar una OPA sobre l'electorat més moderat i europeista dels socialistes.

Per ara, els ecologistes són els que miren de posar sobre la taula el projecte més innovador. La seva secretaria nacional ha admès que, per reconstruir una alternativa ecologista, el seu partit "no en podrà assumir la paternitat sol ni vol ser-ne la principal força integradora". Cohn-Bendit, que ja va conduir les llistes europees dels ecologistes l'any 99 i que, amb un 9,72% havia aconseguit convertir-la

Daniel Cohn-Bendit al maig del 68

en la quarta força electoral, diu que "la unitat dels ecologistes és una condició per conduir aquesta llista". Per l'antic cap de fila dels estudiants del

Maig del 68 "l'ecologia diu senzillament què és el liberalisme, que fa del mercat un objecte sacralitzat i que ens ha portat a l'actual crisi ecològica

i social. L'ecologia, al mateix temps, analitza l'estatisme productivista defensat pels comunistes i la socialdemocràcia tradicional com a factor de destrucció. L'ecologia és, per essència, antistatalista i antiliberal".

El Nou Partit Anticapitalista

Al NPA, en canvi, sí que pateixen les picabaralles entre les diferents famílies franceses del trotskisme. A les darreres presidencials hi havia tres candidats i ara miren de seduir l'ala més esquerranosa dels socialistes, aquells que es van oposar al tractat constitucional europeu i que es mostren decebuts davant un PS que fa seu el model capitalista. Però les divisions entre una branca més *trotskyotrotskista* (Lliga Comunista Revolucionària) i una més aviat *estalinotrotskista* (Lluita Obrera), deixen poc lloc per fer un veritable debat sobre propostes alternatives i encara menys al món associatiu del qual diuen ser els principals defensors. I el que acaba patint els assalts d'aquest nou partit sembla ser, de moment, el Partit Comunista Francès, que tard o d'hora haurà de decidir si s'acosta definitivament a la socialdemocràcia del PS o torna a la revolució anticapitalista. Queda pendent, també, el paper que està disposat a jugar el NPA dins la política francesa -o partit de govern o partit d'oposició-, amb el perill de convertir-se en un nou moviment que, en aquest cas, impediria que l'esquerra moderada tornés al poder, de la mateixa manera que el Front Nacional havia dificultat les victòries de la dreta durant 20 anys.

PAÏSOS BAIXOS · EL GOVERN PREPARA L'ENDURIMENT DE LES LLEIS PER CASTIGAR AQUESTA FORMA DE LLUITA SOCIAL

Ofensiva contra les okupacions

Gabriel Villanueva
Barcelona

El Parlament dels Països Baixos prepara una modificació de la legislació que podria castigar els okupes a penes de fins a tres anys de presó, a més de possibilitar el desnonament immediat de tots els habitatges okupats.

Segons la legislació vigent, als Països Baixos l'okupació d'un habitatge no es considera delictiu si l'espai porta més d'un any abandonat. L'okupant pot demostrar que realment fa ús de l'immoble tan sols portant-hi un matalàs, una cadira i una taula. En

aquestes circumstàncies, la policia no té dret a intervenir fins que, al judici corresponent, el propietari no demostra que té intencions de fer servir l'immoble en un període de temps curt. Però això pot canviar en un futur. Una proposta elaborada pel CDA -el partit democratacristià, que té la majoria d'escons- pretén posar punt final a aquest nivell de transigència.

Aquesta proposta podria comptar amb el suport del VVD (liberals) i el PVV (Partit de la Llibertat) i aconseguir una majoria de vots a la cambra. Segons el projecte, qualsevol tipus d'okupació passaria a estar fora de la llei, els okupants podrien ser casti-

Segons el projecte, qualsevol tipus d'okupació passaria a estar fora de la llei

gats amb penes de presó i es podria multar els propietaris que mantinguessin un pis buit durant molt de temps amb quantitats que rondarien els 7.500 euros.

Aquest pot ser el darrer pas d'un procés que es va iniciar fa anys i que

pretén frenar la força que havia arribat a tenir el moviment okupa durant les dècades dels setanta i els vuitanta. Així, ja fa temps que s'intenta atraure gent jove perquè s'instal·li en edificis susceptibles de ser okupats a canvi d'un contracte de lloguer de renda baixa subvencionat per la pròpia administració. Aquesta és -clarament- la millor opció pels propietaris, ja que d'aquesta manera mantenen el poder de decisió sobre l'immoble. L'Administració va crear una agència estatal *antiokupació* que controla més de 400 habitatges subjectes a aquestes circumstàncies. El moviment okupa,

per la seva banda, sempre ha recelat d'aquest tipus d'habitatges i ha denunciat les pitjors condicions i la manca de drets que han d'acceptar els inquilins.

Des de l'Administració s'acusa el moviment okupa d'haver-se convertit en la fórmula que cerquen alguns joves per estalviar despeses i d'haver perdut el seu caràcter ideològic. A més, també segons el govern, cada vegada hi ha més casos de violència i tràfic de drogues dins els edificis okupats i cada cop hi ha més presència d'estrangers que engloben aquest moviment, suposadament atrets per una legislació laxa en aquest tema.

Aprèn euskara a l'Euskal Etxea

truqueu al 93 310 22 00
o escriviu a euskarabcn@euskaletxea.org

Període de matriculació: del 8 al 26 de setembre
blog.euskaletxea.org www.euskaletxea.org

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?

¡MILES DE SUSCRITOR@S!

SUSCRÍBETE

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

La Maria de Valls

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Intereconomía TV fa servir els periodistes de guardaespalles de Carlos Fabra

El canal, vinculat al PP, va enviar quatre treballadors per impedir que els reporters de 'Caiga Quien Caiga' fessin preguntes al president de la Diputació de Castelló

Enric Borràs Abelló

Carlos Fabra, polític del Partit Popular i president de la Diputació de Castelló, va justificar, el 12 de setembre, l'insult de "fill de puta" que havia dedicat al portaveu socialista de la Diputació, Francesc Colomer, el mes de juliol.

El director general d'Intereconomía TV va reconèixer els fets "perquè volíem veure què fa CQC quan els fan el mateix que fan ells"

Mentre explicava que "fill de puta és una frase força corrent a la nostra província" i evitava demanar perdó, però, hi va haver una altra lluita al ple de la Diputació de Castelló: uns periodistes d'Intereconomía TV, propera al Partit Popular,

van intentar impedir que una reportera del programa *Caiga Quien Caiga* (La Sexta) fes cap pregunta sobre el tema a Carlos Fabra.

Ningú no esperava que Fabra demanés perdó per l'insult, se li va escapar en un moment que no sabia que tenia el micròfon obert quan Colomer li va preguntar per les causes judicials per frau que encara té pendents. Però la topada entre els periodistes d'Intereconomía TV i La Sexta sí que va ser una sorpresa.

Xavier Horcajo, director general d'Intereconomía TV, va reconèixer que quatre treballadors que no formen part de l'equip d'informació del canal -vestits amb ulleres de sol i gorres- van impedir que la periodista Estíbaliz Gabilondo fes cap pregunta a Fabra "perquè volíem veure què fa CQC quan els fan el mateix que fan ells als altres", segons publica el diari *Levante*. Gabilondo, per la seva banda, diu que els quatre periodistes es van posar al seu voltant, que li van cridar constantment preguntes inconnexes per desconcertar-la i que fins i tot van arribar a barrar-li el pas perquè no pogués accedir al polític Carlos Fabra.

Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló

Horcajo diu que Gabilondo va perdre els estrepis i "va arrancar les ulleres i la gorra" d'uns dels treballadors d'Intereconomía TV. També afirma que ho tenen tot enregistrat i que ho emetran si La Sexta no demana disculpes. Però Gabilondo ho nega i el productor de CQC diu que està disposat a ensenyar les quatre hores de gravació de cadascuna de

les quatre càmeres per demostrar que això no és veritat.

Estíbaliz Gabilondo, però, afegeix que no només li van barrar el pas els periodistes d'Intereconomía TV, sinó que alguns militants i simpatitzants del Partit Popular que assistien al ple també s'hi van afegir amb crits i empentes.

PREMSA

L'ABC no renuncia a les etiquetes

Ona Garrido

Hi ha mitjans de comunicació que no renuncien a penjar etiquetes, encara que -després- ells mateixos es contradiguin. Aquest és el cas de l'ABC. El 13 de setembre, parlava de l'atac a Barcelona contra la casa de la infanta espanyola i el seu marit en aquestes termes: "Esta acción criminal supone el colofón a los incidentes protagonizados por radicales con motivo de la Diada, que incluyeron la quema de banderas de España, de retratos de Sus Majestades los Reyes y la colocación de banderas independentistas, de manera ilegal, en algunos Ayuntamientos catalanes". Al mateix article, però una mica més endavant, el

El diari va relacionar sense proves l'atac a la casa de la infanta espanyola amb les manifestacions independentistes

rotatiu no dubtava a assegurar que "según las fuentes consultadas, el arrestado no pertenece a ningún partido político, asociación o grupúsculo". Quina relació hi ha, aleshores,

entre el detingut i els incidents de la Diada?

Però l'etiquetatge erroni no acaba així. L'endemà, la secció d'opinió del diari treia un article on assegurava que "es un caso aislado en el marco de una sociedad que ha mostrado reiteradamente su respeto y afecto a la Familia Real. Las acciones de personas a título individual sólo deben ser atribuidas a su propia irresponsabilidad. Sin embargo, no hay que olvidar el clima político que alienta a los elementos más sectarios y radicales (...), creando un peligroso caldo de cultivo". No havíem quedat que no hi havia cap relació?

Un dia després, dilluns 15 de setembre, l'ABC tornava a desvincular l'atac de qualsevol organització:

"se trata de un hombre de unos 30 años que sufre algún tipo de desequilibrio mental e incluso está en tratamiento. Con frecuencia, cuando abandona la medicación provoca algún tipo de incidente, según ha comentado su familia". Ara bé, el diari en cap moment no va dir que s'havia equivocat. Fins i tot feia la falsa etiqueta del presumpte atacant encara més gran quan, a l'article d'opinió, reblava: "La responsabilidad de José Montilla y de la Generalitat es velar por la imagen de Cataluña, evitando que los radicales se hagan dueños de la calle al servicio de sus intereses antisociales o que individuos sin escrúpulos aprovechen este clima para llamar la atención". No hi ha res com ser més papista que el Papa.

> Es posa en marxa 'Enfocant', un bloc d'informació alternativa

Enric Borràs Abelló

S'ha posat en marxa un nou mitjà de comunicació a través d'Internet, Enfocant.net, un portal en format de bloc que s'autodefineix com un "dispositiu de notícies i anàlisis" i que es presentarà el 18 de setembre a En medio, a Barcelona. Els seus responsables diuen que el projecte "neix a partir de l'experiència acumulada per un seguit de persones dins el món del que podríem anomenar informació militant a la xarxa, és a dir, gent que durant molt de temps hem compaginat l'activisme en diferents moviments i col·lectius amb un interès per la difusió mediàtica de determinades lluites, realitats i maneres de veure les coses que sovint no estan a l'agenda dels mitjans més convencionals".

Vol tractar temes que sovint no tracten els mitjans

L'editorial d'Enfocant ja deixa clara la diferència entre aquest portal i d'altres que ja funcionen. En una referència clara a Indymedia, diu: "Volem que en aquest lloc es puguin trobar notícies, convocatòries i anàlisis, tant recollides d'altres mitjans que ho permetin com publicades pels propis usuaris. Volem deixar clar que aquest no és un lloc de publicació oberta i, per tant, les aportacions enviades seran revisades per l'equip editorial que decidirà si es publiquen o no".

Es tracta, d'un portal que s'afegeix a d'altres eines d'anàlisi i informació que hi ha a la xarxa catalana, com ara Indymedia, Llibertat.cat, elSud.org, LaFàbrica.cat, Suport Ponent i moltes més. Tot i això, Enfocant.net, amb personalitat pròpia, intentarà trobar el seu propi espai amb notícies, convocatòries i anàlisis fetes per gent amb experiència dins els moviments socials. Els responsables del nou portal creuen que hi ha espai per a la nova proposta i asseguren que seguiran "criteris de qualitat, interès informatiu i afinitat amb la línia editorial" a l'hora de publicar les notícies.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Korneta 90.6FM Berguedà www.berguedallibertari.org/radiokorneta | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, espai directa

Punts de venda

BADALONA

La Mussara · Sant Joan de la Creu, 70

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB

Copisteria Facultat de Física i Química UB

Copisteria Facultat d'Empresariats UB

GRÀCIA

Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99

Infoespai · Plaça del Sol, 19

Taifa · Verdi, 12

Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)

Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29

Quiosc · Plaça Revolució

HORTA - GUINARDÓ

El Tinter · La Plana, 10

Rocaguinarda · Xiprer, 13

EIXAMPLE

Quiosc Manu · Nàpols-Roselló

Xarxa Consum Solidari · Rocafort, 198

POBLENOU

Taverna Itaca · Pallars, 230

Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77

CLOT

La Farinera · Gran Via, 837

CSO La Revoltosa · Rogent, 82

SANTANDREU

Patapalo · Rubén Dario, 25

Bar La Lira · Coroleu, 14

Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17

Andy Blue · Can Fabra

Trèvol · Portugal, 2-4 Baixos

Quiosc Comerç · Plaça Comerç

Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10

Quiosc 11 de Setembre · Onze de Setembre

NOUBARRIS

Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15

Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274

Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16

Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82

Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4

CIUTATVELLA

AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15

Pròleg · Dagueria, 13

El Lokal · Cera, 1 bis

La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34

Quiosc Colom · Rambles

Quiosc Santa Mònica · Rambles

Quiosc Tallers · Rambles

Quiosc Canaletes · Rambles

Llibreria Medios · Valldonzella 7

SANTS

Espai Obert · Violant d'Hongria, 71

La Ciutat Invisible · Riego, 35

Terra d'Escudella · Premià, 20

Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4

Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo · Libertario Llinars, 44

CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera

Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 · Hortes, 22

Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2

La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida · Sicília, 97

Bar Linea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5

Anònims · Miquel Ricomà, 57

El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat

Quiosc · Plaça del Repartidor

La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya · Parc, 13

La Falcata · La Panera, 2

Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64

Quiosc Gallardo Freixa · Rambla Ferran s/n

La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana · Plaça Gispert

Moes · Joc de la pilota, 9

Els Carlins · Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI

Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45

La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Obrador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9

Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort · Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet · Societat, 4

VIC

Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal · Sant Julià, 20

Contra la llei del silenci per la llibertat d'expressió

L'any 2006 i fruit d'un procés col·lectiu de debat i reflexió, va néixer el setmanari directa. Concebut com un mitjà dels i pels moviments socials, portem 30 mesos informant de la realitat a peu de carrer.

Perquè la directa va néixer, sobretot, davant la necessitat de combatre la societat de l'espectacle i les dinàmiques de manipulació, ocultació i control de la informació instal·lades a casa nostra. Per recuperar la reflexió crítica, la informació rigorosa i les propostes de transformació d'una societat a la deriva.

En una societat radicalment individualista, desenes de persones han fet possible aquest projecte de resistència i desobediència informativa. Però la necessitem continuar amplificant la veu dels sense veu, fer sòlida la xarxa de la insubmissió informativa i recuperar les millors experiències de premsa del moviment obrer, del periodisme de barri i de la contrainformació.

Fer front a aquest bombardeig informatiu que ens assetja dia sí i dia també requereix de més persones subscriptores, que són l'espina dorsal d'un projecte assentat en

l'auto-gestió la independència i el suport mutu.

Tossudament alçades, volem continuar esquadant el pacte monolític sobre la realitat, la llei del silenci sobre el que passa de veres, les lluites i esperances que es forgen arreu del territori.

Després de dos anys i 100 números desobeint hem arribat a la fèrtil conclusió que encara ens queda molt camí. I que, sobretot ens faltes tu. Subscrivint-te ara a la directa rebràs el cd "La Directa a 100", amb l'arxiu històric de totes les notícies publicades en 730 dies, 17.520 hores i 1.051.200 minuts de compromís amb la llibertat.

Un grup de subscriptors/es hem engegat una campanya per arribar, abans del 23 d'abril de 2009, a 1.500 subscripcions directes amb l'objectiu de garantir la viabilitat econòmica del setmanari, consolidar-lo com una eina d'informació i transformació i arribar arreu. Pots contactar-hi, fer propostes i afegir-t'hi a: censesonmassa@gmail.com salut!

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____

Adreça _____ CP _____ Municipi _____

Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres _____

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, expressions

PAÏSOS CATALANS · PROMOCIÓ DE L'AUTOCONSTRUCCIÓ DE LA CASA PER TAL DE VIURE-HI AMB UN MÍNIM IMPACTE AMBIENTAL

Bioconstrucció, habitar una

MANUEL ALAMAR

La casa Puente del Arco Iris té una gran sala construïda amb bales de palla on s'hi organitzen diverses activitats, com cursos, danses o tallers. Plaques solars, com la de la imatge, subministren la llum elèctrica a la casa que aconsegueix una bona temperatura gràcies a l'aïllament del material de construcció.

MANUEL ALAMAR

Tan bon punt s'han aixecat les parets amb les bales de palla s'ha de fer un arrebossat de les parets. En aquest cas, arrebossen amb fang, un material més fàcil d'aplicar que el ciment. A la base de la casa s'hi observen línies de maons per aïllar la palla de terra i evitar la humitat.

MANUEL ALAMAR

El procés per aixecar les parets amb bales de palla, requereix l'ús d'una massa per colpejar la bala i encaixar-la.

MARIA PRESTAMO

Gemma García
redaccio@setmanaridirecta.info

No és una invenció postmoderna ni una moda, és una manera de construir i una manera de viure que es remunta milers d'anys enre. La construcció que parteix del respecte cap al medi ambient i de l'adequació a les possibilitats i condicions d'espai i climatologia significa reactualitzar l'arquitectura, i per tant, la manera de viure. La bioconstrucció ha estat la característica essencial de tota l'arquitectura d'habitatges de la història, fins l'arribada de l'era industrial. Mitjançant l'observació i el coneixement de les virtuts de la natura, les cultures primitives cultivaven l'adaptació al medi. Diversos indrets d'arreu del món, per exemple, es van habitar emprant l'arquitectura subterrània -també anomenada troglodítica- per aconseguir un confort tèrmic a través de l'aprofitament de la força i la cohesió de la terra o la roca. A Andalusia, a Matmata (Tunísia) o a la Capadòcia (Turquia) trobem cases cova que mantenen una bona temperatura tot l'any.

L'orientació i la proporció adequades, la il·luminació, ventilació i cale-

facció confortants però amb el major grau d'autosuficiència energètica i, alhora, la utilització de materials de construcció naturals i locals són aspectes clau que cal tenir en compte per aconseguir un habitatge respectuós amb el medi ambient i deslligat de les empreses energètiques. La palla és un material molt utilitzat perquè és barat, ecològic i fàcil d'adquirir i perquè reuneix bones qualitats com l'aïllament acústic i tèrmic. Amb les bales de palla es construeixen les parets, que posteriorment s'arrebossen amb guix o fang. Tan bon punt s'aixeca l'esquelet de la casa, també cal tenir en compte tota una sèrie d'arteries, òrgans i canals de respiració de la llar.

Al cap i a la fi, l'ésser humà sempre ha estat un arquitecte innat i l'experiència de diversos projectes deixa entreveure que és possible reapoderar-se de la importància que tenia el disseny dels espais en el passat. Manuel Alamar, que assegura que "tothom pot fer-se la seva pròpia llar", n'és un exemple. Tot i que no compta amb una formació com a arquitecte, ja fa anys que gaudeix d'una casa autoconstruïda sota criteris de bioconstrucció i bioclimatització a Xiva, al País Valencià.

MARIA PRESTAMO

A Kanxerita varen decidir ampliar la casa verticalment. Aplicant la tècnica del "tapial" per tancar les parets de la planta inferior, varen omplir l'encofrat amb una massa de terra, calç i palla ben pressionada. Després de 15 dies, varen casar les fustes i arrebossar amb calç i terra més fina que és aïllant tèrmic.

◀ Garrafa entre els murs a mode de finestra

Muntatge de l'estructura de fusta. Els pals són reciclats i les parts interiors de la casa són de fusta de pi tractada amb oli de llínia

MARIA PRESTAMO

arquitectura ecològica

OPINIÓ

Arquitectura sostenible. Realitat o utopia?

Jordi Monge
Tècnic en energies renovables

El concepte de sostenibilitat va ser formalitzat l'any 1987. La Comissió Mundial del Medi Ambient i Desenvolupament de les Nacions Unides va redactar l'Informe Brundtland, que oferia la definició següent: "Satisfer les necessitats de les generacions presents sense comprometre les possibilitats de les generacions futures d'atendre les seves pròpies necessitats".

No obstant això, el terme sostenibilitat, en l'àmbit de l'arquitectura, és complex. Rumiar el disseny d'una casa *aïllada* per construir en un entorn rural idíl·lic, on l'espai permet escollir les solucions i tecnologies més adequades per un mínim impacte ambiental, pot ser relativament fàcil (i econòmic). Però què succeeix a les ciutats, circumscrites en un espai limitat, envoltades d'edificis, equipaments i plans urbanístics que ens condicionen? Les limitacions urbanes són més importants i l'urbanisme sostenible és una *ciència* més complexa. Les ciutats, tal com les coneixem, no tenen el futur garantit en un escenari privat de l'actual consum energètic. Fins i tot es podria produir un retorn al món rural, on és més fàcil garantir l'autosuficiència.

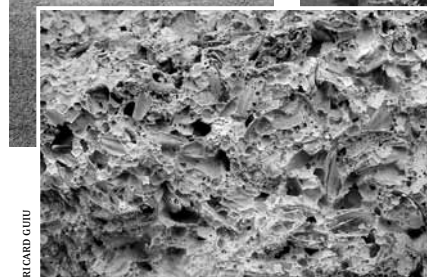
De res serveixen les normatives que obliguen a posar instal·lacions solars tèrmiques o fotovoltaïques per produir aigua calenta o electricitat, quan no s'implanten polítiques reals d'estalvi i eficiència. És absurd imposar codis tècnics de l'edificació que obliguen a consumir menys energia per calefacció i refrigeració quan s'atorguen premis i es trien com a edificis emblemàtics de les ciutats autèntics forats negres de l'energia com la torre Agbar o els museus Guggenheim. L'acer, el formigó armat, les cristalleres grans i arbitràries són tendències a l'ús, tot i que poden generar edificis malalts, viure dins els quals resulta perjudicial per la salut.

Han de canviar moltes coses per assolir un món més just i això no ho aconseguirem construint amb palla, fang, fusta o pedra. Ni solucionarem la qüestió energètica fent grans parcs eòlics o hortes fotovoltaïques. El problema és el model que se'ns imposa (urbanístic, energètic, agrícola, etc.). Cal fomentar un model descentralitzat basat en l'autosuficiència dels individus i les comunitats. Participar en el disseny i la construcció d'un habitatge és més que apilar bales de palla o usar morter de calç. És un exemple d'empowerment individual, de creativitat i, sovint, un exercici col·lectiu i enriquidor. A part, aconseguirem un habitatge saludable, de baix cost energètic, integrat amb l'entorn i amb el mínim impacte ambiental. Què més es pot demanar? Visca l'autoconstrucció!

GUILLEM LÓPEZ GALI

Fixació d'un premarc de finestra a la casa de palla

Aplicació del morter de closca d'arròs (clascalita) per l'aïllament del terra i clascalita endurida, on s'hi pot observar gran quantitat de bombolles d'aire atrapades dins el morter que donen capacitat aïllant a baix cost

El Mas Luerna, casa de palla amb coberta vegetal, arrebossada amb argila

El Mas Luerna aprofita l'energia solar com a calefacció passiva, per escalfar aigua, per generar energia elèctrica (amb una miniturbina hidràulica) i per cuinar des de fa més de 13 anys.

Voladís vegetal amb porticons col·lectors tancats, posició d'estiu i de nits d'hivern

Porticons col·lectors per escalfament passiu de la casa desplecats, posició de dia d'hivern

, expressions

Guia diferent del Mercat de Música Viva

Un cop d'ull a les propostes alternatives de la vintena edició de la fira musical més important del país

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Del 17 al 21 de setembre, la ciutat de Vic es converteix en l'epicentre musical dels Països Catalans. Arriba la vintena edició del Mercat de Música Viva, la fira més important per la indústria musical del país. El Mercat, com el seu nom indica, no és ni un festival ni una festa major, encara que de vegades s'hi pugui arribar a assemblar. És un punt de trobada perquè la indústria musical faci negoci i això sovint no té gairebé res a veure amb la música. Per Vic hi passaran discogràfiques, mangers, promotors, premsa especialitzada i també públic, termòmetre indispensable per valorar la potencialitat d'una proposta artística. L'espectador que vulgui assistir-hi, com en tota gran superfície comercial, hauria de valorar amb intel·ligència tot allò que s'hi exposa. Aquí us suggerim algunes alternatives, tant per fugir de les multituds com per integrar-vos-hi de manera crítica.

Assimilant l'Off

Els darrers anys, el Mercat ha mostrat un caràcter integrador de cara a tota la programació de caràcter no oficial, allò que la premsa i els programadors anomenen *Off*. Així, l'*Off* d'enguany -com el de les darreres edicions- té, paradoxalment, un caràcter marcadament oficial. Això té avantatges: d'una banda, facilita a l'hora de tenir una infraestructura bona. No estem parlant d'un *Off* amb tot d'artistes barallant-se per ocupar cantonades inhòspites amb equips tècnics precaris, sinó de sales preparades per programar-hi música. I també inconvenients, perquè l'*Off* sembla convertir-se en una mena de recipient on s'hi encabeix tot allò que el programa oficial no pot absorbir i, de vegades, en el marc de la programació estàndard trobem propostes amb vocació més alternativa que les que s'engloben en la categoria més *outsider* (només cal dir que un dels *Off* d'enguany, el *Diversions*, el programa la Caixa).

En tot cas, la programació *Off* és cada cop més nombrosa i es diria que tant o més interessant que la que programa la pròpia direcció artística. En aquesta categoria, hi entraria l'*Invictro*, un festival basat en l'escena independent que primer es desenvolupava de forma paral·lela al Mercat i ara n'és part indispensable. L'*Invictro* concentra tots els espais en un sol eix, la Rambla de l'Hospital de Vic. En total són quatre ubicacions intímides: Casino de Vic, El Salao, el Cafè de l'Orfeó i el Claustre de l'Escola d'Art.

També fora del programa oficial, la Jazz Cava de Vic convoca un cartell basat en les músiques improvisades amb tres nits temàtiques: el dijous 18 serà la nit del piano; el divendres 19, del blues i del swing; i el dissabte 20 se celebrerà el 25è aniversari de Fresh Sound, la discogràfica independent de jazz més important del país.

Anímic

Programació 'Off' Mercat-Invictro.
DISSABTE 20. 22:30H. CLAUSTRE DE L'ESCOLA D'ART

L'Invictro d'enguany programa una vintena d'artistes, tots ells nous valors del fèrtil panorama emergent del país. D'entre tots ells destaquem Anímic, una banda de pop minimalista d'escola sueca i defensora de l'autogestió total: viuen en comuna, s'han autoeditat nou referències en quatre anys i llicencien en *Creative Commons*. Aquesta banda del Bruc emana una musicalitat hipnòtica i elegant, pop-folk cantat en anglès i català per

una veu impecable i executat amb gran destresa per un col·lectiu de set músics insubornables. De la programació de l'Invictro, també cal destacar la cançó amb aires de blues i folk de la vallesana Bikimel, l'electrònica *kitsch* d'Electrotoylets, la cançó del combo mallorquí Oliva Trencada -capaç d'unificar les escoles creatives de Joan Miquel Oliver i Biel Majoral- i la cançó-folk dels entranyables Manel. Programació completa a www.invictro.com.

Pau Riba Dic Ensemble

Programació oficial-Laietans.
DISSABTE 20. 21:30 H. PLAÇA MAJOR DE VIC

Una de les apostes de la nova direcció del Mercat de Música Viva, encapçalada pel mager i programador Lluís Puig, és la posada en escena de la resurrecció musical de Pau Riba. El rocker més important de la història de la música catalana diu que la seva carrera va fer un punt i a part amb el polèmic homenatge que va retre la revista *Enderrock* al seu disc seminal *Diòptria* l'any 2006. Riba -que primer va donar suport al projecte i després se'n va desmarcar perquè, segons deia, els organitzadors el

volien "enderrocar" - es presenta renaixut amb el seu nou disc *Virus Laics*, autoeditat amb el seu propi segell Matriu Matràs. El directe presenta una formació on s'integren De Mortimers, Mu i Mil Simones, amb la qual estrenarà homenatges musicals a Salvador Dalí, Francesc Pujols i Jaume Cuadrenys. Pau Riba encapçala una programació de Laietans -en referència a l'anomenada Ona Laietana- on també trobarem Toti Soler, Pegasus i Santi Arisa. Programació completa: www.mmvv.net

Nit Fresh Sound

Programació 'Off' Mercat-Jazz Cava
DISSABTE 20. A PARTIR DE LES 21:30H. JAZZ CAVA DE VIC

La mítica Jazz Cava acollirà l'aniversari del segell Fresh Sound, radicada entre Barcelona i Nova York i que enguany celebra els seus 25 anys d'existència. Fresh Sound va néixer a Barcelona i, per la passió, la tossuderia i la feina dels seus responsables, s'ha convertit en una marca de referència en el mercat internacional. Publica autors de banda i banda de l'Atlàntic i ha revitalitzat l'escena nacional de jazz amb la descoberta de talents com Perico Sambeat,

Albert Bover, Lluís Vidal i Gorka Benítez. A l'aniversari de Fresh Sound hi actuaran Jordi Matas Orgànic Trio, Emilio Solla y Afines i Joan Díaz Trio amb l'espectacle *We Sing Bill Evans*, que comptarà amb l'extraordinària vocalista Sílvia Pérez, la contrabaixista i compositora Giulia Valle al capdavant del seu quintet i el saxofonista basc establert a Barcelona Gorka Benítez al capdavant del seu sextet. Més informació: www.jazzcava.com

Eina

Programació oficial radical/hip-hop
DISSABTE 20. 24H. SUCRE 1

L'estrena de la nova formació dels antics Inadaptats serà el punt de trobada indispensable per a tota la parròquia radical d'Osona i de més enllà. Serà la primera oportunitat per veure en directe Eina (i de moment, l'única coneguda), una banda que ja ha avançat que actuarà en poques ocasions i que ha creat força expectació amb *L'art de la guerra* (autoeditat/K Indústria, 2008). El nou treball inclou onze històries inspirades en l'obra del filòsof i militar xinès Sun Zu, del qual han adoptat el títol

directament. Adrenalina penedència i un nou so amb el rock i el hip-hop com a base, tocs d'electrònica i alguna escapada cap als ritmes llatins. El Mercat ha englobat altres artistes en la secció radical/hip-hop com els valencians Orxata Sound System -premi Ovidi Montllor al millor disc de pop-rock del País Valencià amb *1.0* (autoeditat, 2007)-, la gironina Arianna Puella i les seves *13 razones* (Zona Bruta, 2008), la banda puntera del rap marroquí H-Kayne i el *combo* de Sants i Sabadell At Versaris.

Euskal Herria desembarca a Barcelona per la Mercè

L'Euskal Etxea programa la tercera edició del Concert per la Pau, amb Dr. Calypso i Trikiizio de caps de cartell

Actuació d'un pedrolari a la Rambla de Barcelona

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Per tercer any consecutiu, l'Euskal Etxea de Barcelona organitza el seu propi programa d'activitats per la festa major de la ciutat. Si l'any passat els actes es van celebrar a la cèntrica Rambla del Raval, enguany la casa basca de Barcelona -en col·laboració amb el centre cultural la Farinera- trasllada la seva activitat a un espai fins ara inèdit per la Mercè: la cantonada on conflueixen el carrer Aragó i la Meridiana. Els dies 19, 20 i 21 de setembre el barri del Clot tindrà un accent d'allò més *euskaldun*, que culminarà amb la tercera edició del Concert per la Pau, en què participaran Trikiizio i Dr. Calypso, entre d'altres.

La protagonista destacada de les tres jornades serà la música, en especial el soul i el funk, que combinarà artistes catalans i artistes bascos. El primer dia obrirà foc el grup de jazz funk de Bilbao Chery Boopers, per continuar amb el directe de Los Fulanos. Aquesta banda, paral·lela a la Fundación Tony Manero, especialitzada en soul llati i boogaloo compta amb la participació d'un insigne veí del Poblenou, que jugarà a casa o, si més no, molt a prop: Shèrif, cantant de Dr. Calypso.

Concert per la Pau

Precisament, els històrics Dr. Calypso seran els caps de cartell de la tercera edició del Concert per la Pau, que se celebrarà l'endemà a partir de les nou del vespre. La banda degana de l'ska i el soul català està immersa en la preparació d'un treball amb temes nous, el primer en una pila d'anys. Tot i això, no deixa de fer recitals i el Concert per la Pau serà una nova ocasió per veure'ls. La nit la completaran el grup de pop-rock basc Kerobia, l'ska i el rocksteady dels Root Diamoons i una formació emergent del País Basc: Trikiizio. Ja van actuar l'any passat al cicle Euskal Herria Sona i enguany repeteixen amb la seva particular visió d'un munt de cançons emblemàtiques de la cultura popular basca i catalana, passades pel filtre de l'ska i la trikiitxa.

Les nits basques de la Mercè 2008 clouran l'endemà amb la rumba fresca i imprevisible de Dijous Paella i el grup de folk basc amb txalaparta Oreka Tx.

Teatre de carrer

També hi haurà temps per al teatre al carrer. La companyia Trapu Zaharra presentarà *El pisito* (19 de setembre, 20h), un espectacle que explica la situació de dos personatges separats amb greus problemes d'habitatge.

EUSKAL HERRIA A LA MERCÈ

Avinguda Meridiana amb Aragó

19/09/2008

22h: Cherry Boopers (Bilbo)

23:30h: Los Fulanos (BCN)

01h: Dj Mota (BCN)

20/09/2008

21h CONCERT PER LA PAU

Kerobia (Euskal Herria)

Root Diamoons (Catalunya)

Trikiizioa (Euskal Herria)

Dr. Calypso (Catalunya)

21/09/2008

20h Dijous Paella (Catalunya)

21:30h: Oreka tx (Euskal Herria)

+ info: www.euskaletxeak.org

També hi haurà espectacles per a infants amb la companyia Iliacan (20 de setembre, 12h), que presentarà l'obra *Mitja taronja*, que ha comptat amb la participació del coreògraf donostiarrà Alvaro de Peña i el director Jose Pérez: titelles, dansa, literatura, il·lustració i art de carrer en un mateix format.

Durant tots els dies hi haurà un mercat d'artesanía tradicional i gastronòmica amb mostra d'oficis i degustació de formatges, sidra, txakoli i els típics *talos bascos*. Tot plegat acompanyat amb música tradicional en directe.

Surpas exhibeix la creació lliure i interdisciplinària

Els nous formats i experimentals arrenen a l'Empordà

Més enllà de les segones residències, el turisme massificat i el paisatge idíl·lic, l'Empordà va prenent notorietat en un nou àmbit. Són els festivals independents, d'experimentació i de promoció de nous formats artístics. Persones creadores d'arreu comencen a entreveure la geografia empordanesa com un indret ideal per fer volar la imaginació. I sobretot, per fugir de la concentració artística, massificada i tancada de Barcelona. Fins ara, aquest estiu ja hem viscut el festival Tramuntana a

Cadaqués, el Maçart a Maçanet de Cabrenys i La Muga Caula a les Escaules. El cap de setmana del 19 i 20 de setembre és el torn de Mapa, a Pontós, i de Surpas, a Portbou. Aquesta darrera proposta, a més, s'endinsa en el món intrèpid de la interdisciplinarietat i la creació lliure. Ens hi atrevim?

festival surpas

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Del 18 al 21 de setembre, Portbou acollirà la primera edició del festival Surpas organitzat per les associacions culturals OKNO i CAUCE. Quatre dies *non-stop* de propostes gratuïtes i en formats múltiples, amb el teló de fons del debat actualment més calent en l'àmbit de la cultura: com es produeix, com es difon i com s'exhibeix la creació. Tot plegat, sota el paraigua del *copyleft* i la interculturalitat.

Les activitats protagonistes seran, sens dubte, les musicals, amb un ampli cartell transfronterer i amb noms propis coneguts en l'escenari de la producció lliure. És el cas de Marc Egea, des de Sant Pol de Mar, d'Ix, amb el seu post-folk valencià o de Fina la Ina, amb el cabaret tarragoní. A nivell internacional, cal destacar la presentació del rock alternatiu d'Ismo Alanko Teholla des de Finlàndia. No obstant això, el festival no es tanca en banda i presenta altres formats com les projeccions de cinema mut amb música en directe a l'aire lliure a

càrrec de Mirko Mescia, provinent de Torino. En l'àmbit teatral, dues propostes al llindar del tot irrepreensible. *Inutensilis*, des de Colòmbia, ens mostrarà la vida d'un conjunt d'objectes i personatges fets amb materials reciclats mentre *Benjaminiana*, de la mà de l'Associació OKNO, s'endinsarà en una obra fragmentària a partir de textos de Walter Benjamin, autor que esdevé figura clau en aquesta primera edició del festival.

L'aquí i ara de Walter Benjamin

El filòsof alemany mort a Portbou el 1940 mentre fugia dels nazis és l'element del debat titulat *La producció cultural lliure davant la proposta benjaminiana*. Una taula rodona que se celebrarà la tarda de diumenge i que abordarà aspectes claus que ja apuntava l'autor, en el seu moment: crear, difondre i exhibir les obres amb el poder d'elecció de com fer-ho.

+ INFO

<http://festivalsurpas.org>

SI EL QUE NEECESSITES ÉS CONEIXER-NOS MILLOR

ARA POTS! subscriu-te

Col·labora amb Illacrua.

Subscripció de prova per novetats 15 euros, rebre als 6 propers números d'Illacrua

Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:

secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79

Via Lloretana 45, escala 8, pral 2a, 08003 Barcelona

Catalunya

Núm. 100 Setembre '08

La publicació de la CGT de Catalunya

www.revistacatalunya.cat

mooncup

Copa Menstrual Reutilitzable

La ciutat invisible

C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTIS. 93 298 99 47

, expressions

. PUNTS SUSPENSIVS

Del Fòrum al Fossar
(passant pel Moll de la Fusta)

XAVIER BLASCO PIÑOL

Aquesta setmana la DIRECTA enceta un nou apartat periòdic dins la secció 'Expressions'. Es titula 'Punts suspensius' i, un cop al mes, donarà veu a joves autors catalanes perquè escriguin sobre un tema d'actualitat sota el seu particular prisma literari. La secció l'enceta el poeta David Caño amb un text al voltant de la mercantilització de la festa major de Barcelona, la Mercè.

David Caño
cultura@setmanaridirecta.info

La Mercè, qui l'ha vista i qui la veu. Encara la recordo pujant a Montjuïc mentre bramava al compàs d'aquell "Jo sóc de poble" i ara mira-la com xala, al Fòrum de les samarretes retallades i els pantalons negres de tub del qui passa per l'embut de l'última tendència a desviar-se.

En aquell temps, però, reivindicava la denominació d'origen. Des de Sants a Sant Andreu, del 1850 a la revolta de les quintes, la Setmana Tràgica, l'independentisme armat de propaganda, els refugis antiaeris, la vaga de les fàbriques, l'okupació com a universitat... en aquell temps reivindicava la denominació d'origen, l'autenticitat per sobre de la qualitat, per sobre de la quantitat. I sovint jugàvem a les descobertes impossibles en aquesta ciutat perenne que muda a discreció. Les matinades mai no feien olor de cendra, perquè ella tampoc tenia ningú a qui oblidar i jo no m'envalentia amb les pèl-roges que creuaven els límits absurds de qualsevol delimitació imaginària, una frontera, la nostra, la que vèiem evaporar-se als culs dels gots de les converses mutables sense fi ni traça resseguida per les guies subversives de les entrades més fosques i salvatges de l'antic Xino idealitzat. Jo li deia que ens influenciaven massa les pel·lícules, però ella s'afanyava a trencar la màgia tot cagant-se amb l'Escola de Barcelona, la Nouvelle Vague i el gran Godard. Repetíem imatges imprecises. La reina de la improvisació i els arguments justificadors de les causes més profanes. Quantes vegades ens vam declarar insubmi-

sos a l'obligada retirada? La fugida sempre estàtica i amb les cames per endavant, els poemes visuals a les cares dels *segurates*, la Gauche Divine en algun contenidor de luxe, les carícies del sol i la ressaca -al creuar la porta- sovint eren les sensacions menys doloroses, sempre és pitjor voltejar la clau, el buit en tota la seva esplendor, la neteja de les discoteques, el ressò de l'aigua regant el vidre de velles promeses incompletes, la brigada de les certes recollint il·lusions absurdes... la Mercè, qui l'ha vista i qui la veu.

La Mercè, la germana de la Laia, m'ha cridat de refilada tot giravoltant amb si mateixa i no l'he volguda molestar.

Avui, la Mercè
i la Laia ballen
en plena festa
major que cada
cop sento
menys meva

En aquell temps, però, el mar era una passejada per la Barceloneta. I l'aire, el perfum d'una paella, el mercat negre de les cançons d'autor sense drets ni passaports, la sorra d'una infància perduda entre núvols de sucre amb les dents corcades per la resignació, les fugides clandestines, la Model.

Tot tenia la seva lògica i, de tan imprevisible, cantaven els ocells en plena Rambla. De les postals floria el color mentre la dignitat es revoltava i

> La ploma

David Caño va néixer a Olot el dia 1 de gener de 1980. Des que va arribar a Barcelona, el 1998, ha estat vinculat a l'esquerra independentista i anticapitalista. Actualment viu a Sants, és membre d'Endavant i participa dels moviments socials del barri. Diplomant en magisteri i llicenciat en ciències de l'activitat física i l'esport, el seu poemari *Barcelona* (Galeara) va obtenir el Premi Amadeu Oller 2007.

morien els sense nom amb el seu desig d'anonimat que mereix tants homenatges...

LLavors arribaren els pactes tremolosos, la llibertat aclucallada, la reforma de les utopies... i la seva escapada decidida tampoc no es féu esperar massa, cap allà el 92. Sabíem el preu de la renúncia, recordes? Però de sobte la meua conversa s'havia tornat estúpida, antiquada, un pèl avorrida. A més, l'estètica tampoc hi acompanyava gaire. Tot era comparable a una endevinalla repetida i els sermons ja feia temps que havien perdut la bona fama. Ella s'havia convertit en el somriure complaent d'aquell que també ha estat jove, el benestar de les carícies, la calma acomodada, tot era tan previsible i justificable... tant se val, només sé que no vaig saber adonar-me'n.

Avui, la Mercè i la Laia ballen en plena festa major que cada cop sento menys meua. I jo no puc evitar emborratxar-me i perdre'm per la nostàlgia de carrers on busco les engrunes de la nostra història profanada en qualsevol Alternativa que em retorni aquella Contra enfurismada i disposada a plantar cara als arbres genealògics, a les avantguardes llamineres i el llarg saber dels anys empresonat.

Persegueixo el ressò del Fossar de les consciències.

. EL REBOST

Cuina contra la
crisi i l'opulència

"(...) plenament convençuts que, de l'abundància, en treuen més plaer els que menys la troben a faltar i que tot el que és natural és fàcil d'obtenir però costa en canvi d'obtenir el que és superflu (...) no hi ha dubte que avesar-se a règims senzills i no refinats és profitós per la salut (...) i ens allibera del terror als cops d'atzar"

Epicur. *Carta a Meneceu*. S. IV aC

ALBERT GARCÍA

Laia Bragulat i Joan Andreu Moll

"*A bro la nevera y encuentro el eco de una pera...*". Crisi? No has pogut anar a comprar des de fa dies i només tens quatre peces mal comptades de verdura, una mica d'arròs, unes restes

de formatge ressec, cap ou, "un poc de fam i un xic de pa"... i molt poca pasta (de l'alimentària i de la que et permet alimentar-te). Calma, amb molt pocs diners, quatre coses i un toc d'imaginació pots fer botifarra a la crisi, a la precarietat i a l'atzar prefabricat.

Crema de carbassa amb curri

Ingredients: ½ kg. de carbassa, 1 patata, 1 ceba, 1 dent d'all, ¾ l. d'aigua o brou, oli, sal, pebre i 1 cullerada de curri.

Pelem la carbassa i reservem la pell. Ofeguem la ceba, la carbassa, la patata i l'all -tot tallat a daus- en una olla amb un raig d'oli generós. Salpebrem. Quan es comença a daurar (10 minuts), hi

afegim l'aigua i ho deixem bullir fins que la carbassa i la patata s'hagin estovats. Abans de tancar el foc, afegim el curri. Ho triturarem amb la batidora fins a obtenir la textura desitjada (si ens ha quedat massa espessa podem afegir-hi més aigua). Fregim la pell de la carbassa tallada a tires amb oli abundant i l'escampem per sobre.

Pizzetes d'albergínia

Ingredients: 1 albergínia grossa, 3 tomàquets, 1 ceba, oli, sal i pebre, 4 fulles d'alfabrega, olives negres, restes de formatge del fons de la nevera...

Tallem l'albergínia a rodanxes d'1 cm. i les disposem en una placa de forn untada amb oli. Fem el tomàquet a rodanxes, més primes, i les col·loquem al damunt de les albergínies. Ho amanim amb un raig d'oli i sal. Finalment,

hi afegim la ceba, les olives i l'alfabrega tallades ben fines i ho cobrim amb formatge ratllat. Preescalfem el forn a uns 180°C (mitjà-alt) deu minuts i enforem les albergínies 15 minuts. Abans de retirar-les, les podem punxar per assegurar-nos que han quedat ben cuites.

Aquesta recepta accepta múltiples variants en funció de la gravetat de la crisi... posa-hi imaginació!

Batut de iogurt

Ingredients: 1 iogurt per persona, fruita del temps, unes fulles de menta fresca, un pessic de canyella i de nou moscada, sucre.

Batem tots els ingredients. Repartim la mescla en gots i els empolsinem amb canyella i nou moscada.

Recomanem

DIVENDRES 19
SOPAR TERTÚLIA: ELS TRANSGÈNICS
I LA CAMpanyA SOM LO QUE SEMBREM
 21h Casal Independentista Ocell Negre.
 C. Sant Carles 8. Casc antic. Lleida.

Amb Joseba Olarrieta, professor d'agrònoms de la UdL
 i Jordi Soldevila, coordinador de la campanya Som lo
 que sembrem.

El preu del sopar és de 7 euros, cal confirmar l'assistèn-
 cia a: ocellnegre@moviments.net.

Organitza: Casal Independentista Ocell Negre

CORRELLINGUA ALT CAMP

19 de setembre, 20h. Conferència inaugural a càrrec de
 Joan-Lluís Lluís, escriptor nord-català autor del llibre *El*
dia de l'ós. Sala de conferències de l'Ajuntament de

Valls.

Organitza: Casal Popular La Turba.
 18h. *De llengua, tots en tenim*, sessió de conta contes a
 càrrec de Kristinoshka (per a públic familiar). Als arcs
 de Ca Magrané, Valls.

20 de setembre. 20h. Lectura de poemes. Porta el teu
 poema i llegeix-lo al Casal Popular La Bretxa. Alcover.

21 de setembre, 9h. Pujada a Miramar. Sortida des de la
 plaça del Pati de Valls i, simultàniament, des de la plaça de
 la Vila del Pla de Santa Maria. Esmorzar a Fontscaldes.
 Dinar a Miramar amb ball de la Mulasseta de la UAF, del
 Moll de Vallmoll i lectura de poemes a càrrec de Sal
 Grossa. Paella (10 euros) i actuació de Miquel del Roig.

correllingualtcamp.blogspot.com

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

DIMECRES, 17

Conferència: Catalunya, Estat
d'Europa o perifèria de Madrid?
 19.30h. A la Sala d'Actes del Centre
 Excursionista de Catalunya.
 C. Paradís, 10, pral. Barcelona.
 A càrrec del periodista i escriptor
 Víctor Alexandre.
 Organitza: Centre Excursionista
 de Catalunya i Som 10 Milions.

Festa Major al CP La Torxa
 18h. al Casal Popular La Torxa
 d'Horta. C. Porto 12, bis. <M> L5
 Horta, Barcelona.
 Xerrada: *Drogodependències i*
joventut, a càrrec d'Oriol Martí i
 d'una membre d'AJHG.
 23h. Concert: Josep Maria
 Cantimplora i Brigada Avelina.
 Entrada gratuïta. Organitza:
 Assemblea de Joves d'Horta-
 Guinardó.

DIJOUS, 18

Festes Populares d'Esplugues
 21.30h. Barraca del Casal. Sopar de
 carmanyola. 23 h Concert: Raimond
 & Granfunkel i el Piltrafilla. I
 divendres 19, a les 23.30h. Concert:
 Dilema, La leg lion orquestra, La

família Torelli i Con dos cajones, al
 Parc de les Tres Esplugues. Dissabte
 20.13h. Concert-vermut: La Quarta
 Carlinada. Barraca del casal 14.30h.
 Paellada d'exiliats i cargolins. 16h.
 Carajillada popular. 18h. Cercavila.
 19.30h. Prediada castellera. 21.30h.
 Correfoc infantil. 22.30h. Correfoc
 amb ball de diables. 24h. Concert:
 "Cancer de sida", "La banda del
 coche rojo" i "Latino y los llobregan-
 tes". I diumenge 21, 10h. Concurs de
 menjadors de botifarra amb seques.
 L'avenç. 17h. Marató d'espectacles.
 19 h. Concert: La portatil FM,
 21.30h. Cercasques amb Always
 drinking marxing band, a la barraca
 del Casal Robert Brillas.
 23h. Concert Qui hi ha?, Lo pardal
 rocker i el conjunt Beldabadoc.
 Organitza: Comissió de Festes
 Populares d'Esplugues

DIVENDRES, 19

Barraques de Tarragona.
Festa Major
 18.30h. Teatre amb Vis de Vanadi.
 De 19 a 20h. *Masterclass de*
grafitti (a l'espai de Barraques)
 19h. Xerrada sobre la defensa del
 territori, al Casal Sageta de Foc.
 22h. Concert: Cesc Freixas,

Pinball, At Versaris, Tumbuctú i
 Bongo Botrako.
 Dissabte 20. 16h. Jocs de Medi
 Ambient 18h. Espectacle-taller de
 malabars per la Cia. Kabuki 19h.
 Teatre a càrrec del grup Entrada
 d'Emergència, al Casal okupat
 L'Espina. 20h. Xerrada sobre els
 Muntanyans de Torredembarra
 22.30h. Concert: Insurgents,
 Movemento, Ara Mateix, Revolta
 21 i Extracto de Lúpulo.

Concert

22h. Al Casal de Joves de les Corts.
 C. Dolors Masferrer, 33-35. <M> L3
 Les Corts, Barcelona.
 Rentokill (anarchist punk
 Austria), Silversuck (punk HC de
 Barcelona) i Godfarts (punk rock
 de Barcelona). Preu: 2 euros.
 Organitza: Discos Rayados DIY

Festa Major del Poblenou
 19h. A la Cooperativa Itaca
 C. Pallars 230. <M> L4 Llacuna.
 Cercasques amb acompanyament
 d'una xaranga. Finalitza amb el
 concert de Root Diamoons (ska
 clàssic) i Rebelmadia Q Sound
 Sistema & Nashari Sound (reggae).
 Dissabte 20. 21h. Concert:
 Naraina (rumba catalana),

Answer (antifascist HxC) i PD
 Xeriff Sound System (soul-ska-
 reggae). Carrers Pallars i Roc
 Boronat. <M> L4 Llacuna.
 Organitza: A.P. Octubre. Casal
 Independentista del Poblenou.
 Col·labora: l'Assemblea de Joves de
 Poblenou. www.poblenou.org.

Sopar de Festa Major al carrer
 21h. Davant el CSOA La Teixidora.
 C. Marià Aguiló.
 Organitza: CSOA La Teixidora

Festa per la cultura popular a
Argentona
 20.30h. Plaça de l'Església,
 Argentona.
 Actuació de la colla bastonera
 Picadits de Vilassar de Mar
 21.00h. Sopar popular. 21.45h.
 Concert: Ensaladilla So Insistent,
 Orxata Sound System i Pd
 Fotlifoc. Organitza: Maulets.

DISSABTE, 20

Festa Major del Poblenou
 23h Plaça de Sant Bernat Calvó,
 Poblenou, Barcelona.
 Concert: Mundo Papel (fusió
 reggae llatina), Sota Zero (rumba
 fusió) i Institut Fatima (música

de sanació i meditació, electroa-
 cústica). Gratuït.
 Organitza: AE RAKXA.
 www.xarxajove.net/imatges/o609
 o8_1220728928_37_FMPo8.jpg

Excursió a les coves de Margalef
 Zona del Montsant. Visita a les
 coves del Miracle i dels Cups,
 situades al barranc de la Coma
 Negra, i a la cova de la Taverna.
 Per anar a aquesta darrera cova
 cal portar frontal i sabates d'ai-
 gua! Dificultat tècnica: fàcil,
 esforç físic moderat.
 Organitza: Gepec. 977 331 142

DILLUNS, 22

Xerrada: La crisi alimentària
 19.30 h FCONGD
 C. Tàpies 1-3, Barcelona.
 A càrrec d'Arcadi Oliveres.
 Presentació del camp-a-ment
Crisi alimentària: Qui guanya?
Quants perden?, que tindrà lloc
 del 10-12 d'octubre a la Garrotxa.
 Organitza: Càtedra Unesco de
 Sostenibilitat, EdPAC,
 Enginyeria Sense Fronteres,
 GCCT Terrassa, DD.HH. de la
 UPC. <http://gcct.info/campament>.

Sortim de casa

DISSABTE 20

TROBADA DECREIXEMENT

Tot el dia, des de les 11h.
 A la Vall de Can Masdeu, Barcelona.

Més informació a
www.canmasdeu.net

DIMECRES 17

APAGADA MUNDIAL

21:50-22h.
 Perquè respiri el planeta.
 I cassolada per aturar el creixement
 dels bancs, que no és el nostre...

DIVENDRES 19

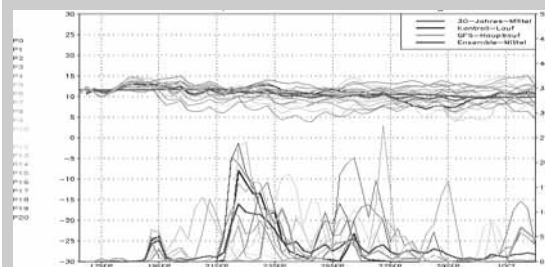
COMPARTEIX LA TEVA

INDIGNACIÓ AMB LA GENT

20h.
 Davant la plaça de l'ajuntament del
 teu poble o ciutat.

Pots portar pancartes, cassoles,
 instruments, focs artificials...
 el que vulguis!

El temps que ha fet... i que farà

La gràfica que agrupa els prop de vint sistemes de models de previsió mete-
 orològica existents mostra una clara tendència a la generalització de les
 pluges. Les línies que indiquen el volum de les precipitacions comencen a cré-
 ixer a partir del 17 de setembre, però arriben al seu màxim entre el 19 i el 21 de
 setembre. La tardor, de mica en mica, ens anirà arreplegant.

. L'ENTREVISTA

Mauro Palma DIRECTOR DEL COMITÈ PER LA PREVENCIÓ DE LA TORTURA DE LA UE

“Les dades de la tortura a Espanya són alarmants i, lamentablement, se situen en la mitjana europea”

Tot i que la Declaració Universal dels Drets Humans prohibeix la tortura, el cert és que aquesta pràctica està lluny de desaparèixer, també a l'Estat espanyol i a Europa. El Comitè per la Prevenció de la Tortura, dirigit per l'italià Mauro Palma, vetlla pel compliment d'aquesta prohibició i la creació de mecanismes per eradicar-la.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

A la UE, han sorgit diversos casos de maltractaments: el del presumpte membre d'ETA Igor Portu, encara sota investigació a l'Estat espanyol, el del segrestador d'un nen al qual es va torturar perquè confessés a Alemanya, mentre, a Itàlia, una senadora va demanar legalitzar la tortura si només s'aplicava una vegada per persona.

Sí, en una esmena a la definició de tortura, va proposar que s'afegís la paraula *repetidament*, és a dir, es podia torturar sempre i quan només fos un cop per persona. Per sort, no va ser adoptada. El problema és extremadament important. El consens en la prohibició de la tortura està estès, però en canvi el nombre de casos que rebem és impressionant.

Ha augmentat des de l'11-S?

Hi ha un nou vocabulari després de l'11-S: rendició, vols secrets, *waterboarding* (tècnica per interrogar en què se simula un ofegament) –que segons els EUA no ha de ser considerat una tortura. Hi ha un debat viu al voltant de la tortura i es troba en un moment difícil, ja que hi ha dues tendències *benpensants* que la justifiquen. La primera és la d'aquells que diuen: la tortura existeix, així que més val que la regulem. L'altra tendència és la d'aquells que defensen que la prohibició total s'ha de considerar només per als conflictes normals, entre els quals no s'inclou la guerra contra el terrorisme. Aquesta tendència també és present en la premsa europea. És perillosa i preocupant.

Unes tendències que s'emmarquen en una reducció dels drets humans en general.

Només cal anar a l'aeroport de Nova York per entendre fàcilment que els teus drets individuals i la teva privacitat estan essent restringits. És tangible. Hi ha una tendència a reduir els drets individuals i fins i tot aquells drets que són inderogables, com la prohibició de la tortura. Un dret que, d'acord amb la Convenció Europea de Drets Humans, no pot ser derogat ni durant una guerra ni per motius de seguretat nacional.

Quines són les tasques del seu comitè?
El nostre grup té potestat per fer visites no anunciades a qualsevol centre de privació de llibertat i fer entre-

vistes en privat amb els reclusos. A partir d'aquestes entrevistes elaborem informes pels governs. Per investigar un lloc o un altre, sovint partim de la multitud de queixes que rebem d'ONG i d'altres fonts. Tanmateix, no les necessitem per decidir visitar un lloc. Quan creiem que una situació és susceptible de ser revisada, ho fem. Hi ha llocs on és difícil que una queixa pugui veure la llum i, per tant, corre el risc de ser oblidada.

Els seus informes, però, no són d'obligat compliment pels governs.

No ho són immediatament. Als nostres informes hi ha diversos tipus de recomanacions, unes van dirigides a esmenar la legislació, d'altres només a determinades normes i finalment algunes simplement busquen millorar les condicions d'un lloc particular en un cas concret. Aquestes recomanacions requereixen diferents temps d'implementació.

I què passa si els estats ignoren els informes? Tenen capacitat de sanció?
Quan les autoritats rebutgen clarament les nostres recomanacions, es fa una declaració pública per denunciar la situació, després que ho aprovin dues terceres parts del comitè.

Les dades provisionals de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura fixen en 720 els casos de denúncies per tortures presentades a l'Estat espanyol. Com les valora?

Són dades alarmants, tant les de Catalunya (territori amb el nombre més alt de denúncies, 173) com les d'Espanya, tot i que lamentablement es troben dins de la mitjana europea.

Des del seu comitè denuncien la impunitat com un dels principals mals a l'Estat espanyol.

El poder polític hauria d'abstenir-se de fer declaracions abans de qualsevol investigació, ja que o van dirigides a interferir-la o –si no tenen aquesta intenció– la interfereixen igualment. D'altra banda, els mateixos cossos policials i els seus sindicats tendeixen a protegir els condemnats o a manifestar-se contra les sentències. Tots aquests rols externs s'haurien d'evitar. Al nostre informe de 2005 ja vam demanar a Espanya una reacció davant d'aquest problema. Els altres grans problemes de l'Estat són la massificació als centres de detenció i la incomunicació.

Expliqui'ns això últim.
Espanya aplica un sistema d'inco-

ORIOl ANDRÉS

municació a alguns presos de 5+3+5 dies (13 en total). Al ser un sistema menys transparent, la incomunicació requereix més mecanismes de seguretat. Per exemple, permetre l'accés a metges externs o instal·lar videocàmeres per gravar les cel·les i els interrogatoris. La incomunicació és una porta oberta a més dificultats –fins i tot per les falses al·legacions– i em sorprèn que a Europa es continuï considerant efectiva. Respecte a les càmeres, tinc alguns dubtes: primer, sé que a l'Audiència Nacional el seu ús depèn del criteri del jutge i això no és acceptable perquè no hi ha igualtat de condicions per tothom. En segon lloc, les càmeres no són suficients. Recordo un cas a Itàlia d'una persona que va morir en una presó. Hi havia una càmera just davant el lloc dels fets, però –curiosament– un problema va provocar sis minuts de blanc que, precisament, coincidien amb els de la mort.

Segons les estadístiques de la Coordinadora, els maltractaments con-

tra els estrangers han augmentat durant els darrers anys.

Sí, és un problema real a Europa, on els estrangers són habitualment el *target* més dèbil de la privació de llibertat. Sovint no coneixen la llengua, no tenen el recolzament d'una defensa legal i estan en una posició molt pobre. Cal recordar que no han comès cap crim, simplement es troben en una situació irregular al territori. És certament estrany que ofereixin les pitjors condicions a aquella gent que no ha comès cap crim, només una ofensa administrativa.

Per acabar, l'Estat espanyol ha signat el Protocol Facultatiu de la Convenció Contra la Tortura de l'ONU, però en canvi no aplica els mecanismes de control. Per què?

El Govern espanyol ha demanat una moratòria per implementar els mecanismes del protocol, que és de les Nacions Unides. Si un país ratifica el protocol però no implementa aquests mecanismes, la ratificació és un pas tan important com inútil.

. LA COLUMNA

El preu de la covardia

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

L'ofrena floral d'aquest Onze de Setembre a Lleida s'ha saldat amb un detingut de l'Assemblea de Joves per no haver fet res, un periodista de la DIRECTA identificat i diverses persones contusionades, entre les quals una temible àvia de 70 anys que, és clar, podia resultar extremadament perillosa per als polítics del PSC local i que va acabar per terra arran de les empentes i males maneres dels Mossos d'Esquadra. No cal estendre's sobre l'excés de testosterona i la manca de matèria gris que cal per agafar pel coll una persona que –com mostren les imatges de tots els mitjans– únicament sosté un cartell contrari a la conversió en paradòs nacional de l'emblemàtic edifici del Roser –el nostre particular Fossar de les Moreres– i detenir-lo allà al mig de bocaterrosa al més pur estil de Hollywood. Tot això repartint empentes a tort i a dret, malgrat l'assistència de gent gran, infants i famílies que acudim cada any al Roser a homenajar els caiguts de 1707 i a mostrar la nostra legítima protesta contra els polítics *botiflers*, als quals no preocupa tant entomar la pluja de crítiques com sortir ben macos i maques a la foto. Però cal estendre's i reflexionar sobre per què un partit que es fa dir ecologista i d'esquerres, responsable d'Interior –i, per tant, del dispositiu policial que va actuar tan irresponsablement i va causar l'alteració de l'ordre públic, convertint en problemàtic un acte que mai no ho ha estat–, l'endemà mateix dels fets no assumeixi ni un simple comunicat on lamenti aquest trencament de la convivència. Posar-se en *jardins* com el comandament de la policia autonòmica per intentar demostrar que estan a l'alçada de la governabilitat també implica respondre políticament de fets com aquests, que suposen una coacció al sa exercici de la crítica política i a la llibertat d'expressió de la ciutadania. El silenci de la seva militància davant d'aquests i altres fets deixa entreveure que IC-V no recularà d'aquesta actitud política gris i covarda en què s'ha instal·lat i que, tard o d'hora, li ha de passar factura.

PUBLICITAT

LA CRISI:

